

TimeOut

BARCELONA

NOVES LLIBRERIES

A B C N

Posem negre sobre blanc el boom del llibre a la ciutat: 6 espais que desafien la crisi amb caràcter

Fan...
La història...
i Azra Ibrahimovic
els lloguers eren molt cars...
cafeteria. En comptes de desir...
sobre rodes que s'anava mov...
"d'acostar el llibre a la gent i combatre les grans pla...
diu Lledó. En paral·lel, mor Paco Camarasa i la llibre...
Negra y Criminal passa a uns nous propietaris que volien
recuperar el local per al barri. La nova propietària, clienta de
la booktruck, els proposa el negoci i el 10 d'octubre de 2020
Fahrenheit 451 obre a la Barceloneta.

La nova llibreria acull uns 4.000 volums en uns 60 m². La
inversió? "Zero", diu Lledó. "Ho hem fet tot amb les nostres
mans: les prestatgeries, el tauler, els expositors..." Tot i que
és petita, podrà fer actes i tallers per a 40 persones. "Volem
que sigui un projecte cultural i que la gent del barri hi trobi

Comte Borrell, 133. M. Urgell, @restory.es
"Milleve" i que, a sobre, s'enduen una bona
la quantitat de gent jove que ve a buscar
de color: de 2,90 a 3,90 euros. "La meva
juvenil. Tot marcat amb "un rang de preu
ciència-ficció, biografies i s...
narrativa, narrava un
ms que hi teneu, hi
per temes en prestatgeries. "Volem que
això és una llibreria de disseny i els titu...
ma, es tracten amb una cura exquisida
vital als llibres". No us espereu piles de volu...
new", hi diu a la porta, i estan entestats a
llibreria singular a tocar del Café Ba...
Antoni, van obrir el 5 d...

**TE'L PODEM REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES ANUNCIANTS**

#612
FEBRER 2021

novembre d...
a bon reclam...
ullen 25.000 vo...
on estar-se (la caf...
glès. Els seus...
at vol ser també u...
oses (la sala Shelley). La iniciativa és de l'e...
que tot i dedicar-se al llibre acadèmic, h...
eriageneralista. "Hi ha un tipus de con...
s dilettància, passejar la vista per les tau...
diu Mariana Sarrias, la directora.
ouda com un centre cultural al voltant del...
i vol ser també una aportació al barri (Sant...
guerra de l'Eixample). "Estem molt contents...
ida, molt càlida, la gent ha vingut a comprar i...
s, a dir-nos que valents", explica. Hi trobareu le...
és interessants" i llibres de fons, també c...
id independents i petites... un terç de narrativa...
un terç de narrativa... i un terç de pensan...
nil.
ron.com

Apunt però...
Finestres...
Encara...
la trav...
ia ha fet soroll. La...
a -abans de Sant...
impulsat per Serg...
5.000 euros per a obra...
r d'aquí, ja es pot consultar...
ronglíst dels premis, que...
inalistes, a l'abril, coincidint...
na llibreria per llegir, on pogués...
o Nova York". A l'espai ara en obres...
ders de com serà, plena de butaques...
als. Seran dos establiments: un de 600...
Casa Garriga Nogues, travessant el carrer,
d'art, cinema, música... i un quiosc. En total,
res amb "una aposta bastant obvia pel fons, pel...
ranger i pel gal·lec, basc, castellà i català", explica la...
era Aurea Perelló.
dip de Finestres tant...
amila Enrich, Marín...
important que les...
independència, m...
nom propi", ex...
important i r...
recomana...
El proje...
Barr...
men Mireia Valen...
Amat. "Era...
quid tindr...
perè...

Arts...
especialit...
fet dins la gal...
juntament ar...
sorgit durant...
Libristes d'ies abans de l'edició", exp...
Són 40 m² al fons de la galeria "amb uns mil volums i
creixent- més 40 m² de pati interior, un espai de lectura
a l'aire lliure on també es fan presentacions i projeccions.
"Hi ha una necessitat de tornar a tocar i de tenir l'objecte a
la mà", diu Santa Cruz, que quan va obrir la seva primera
galeria a París "ja era de publicacions d'artista" i ara ha tornat
a la idea original, que s'alimenta "d'una comunitat de 300
il·lusionant -afegeix-, cada dia ve gent nova i a través de les
publicacions és més fàcil entrar en l'art contemporani".
Gran Via de les Corts Catalanes, 627. M. Passeig de Gràcia.

**ARA QUE EL CAMÍ
FA PUJADA RESPIRA,
REVISA,
RETROBA,
RENOVA,
REVIU,
REAFIRMA'T,
REVISTA**



L'APPEC representa les editorials de revistes
i mitjans digitals en llengua catalana.

Més de 200 capçaleres de 30 temàtiques diferents.

www.iquiosc.cat

Amb el suport de
 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



Sumari

Febrer del 2021

Matcha Gracias

El te matxa és aquí per quedar-se: ens ho confirmen en aquest local consagrat a la beguda de moda

PÀGINA 38



Canto jo...

Joan Arqué i Clàudia Cedó ens expliquen com ha estat adaptar al teatre la novel·la d'Irene Solà

PÀGINA 24



Ferran Palau

Assaborim, amb l'ajuda del músic, els temes que conformen el seu nou disc, *Parc*

PÀGINA 32



MARC ANDREU

06. A la ciutat 16. No són un algoritme 22. Crònica 'sentimental' 24. Cultura: L'adaptació teatral de 'Canto jo i la muntanya balla'. Parlem amb Javier Gutiérrez, Samantha Hudson i Ferran Palau. 36. Menjar i beure 40. Coses per fer: Escape rooms a l'aire lliure 44. Viatges 46. Time In: les millors sèries, llibres i videojocs

Hola, Barcelona

María José Gómez
Directora



Ho diu Irene Vallejo en el seu meravellós *L'infinit dins d'un jonc*: no hem de menystenir la capacitat de resiliència del llibre. Ha sobreviscut altres invents que semblaven molt més fermes i, segle rere segle, ha resistit modes, crisis i malastrugances que n'auguraven la fi per arribar al segle XXI amb una mala salut de ferro. En un món digital, ni l'última de les seves grans amenaces –el temut *e-book*– ha aconseguit desbancar el plaer de llegir sobre paper.

De la mateixa manera, les llibreries no només no han desaparegut sinó que han tornat a brollar a Barcelona. Aclaparats per les notícies de negocis tancats a causa de la pandèmia –i de lloguers disparats–, aquests últims mesos ens hem emocionat amb la inauguració de cada un d'aquests nous espais dedicats a la lectura. No són només botigues, són missatges d'esperança. Quan tot trontolla, res millor per aferrar-s'hi que un bon llibre.

Time Out
BARCELONA

Conseller Executiu
Eduard Voltas
Directora General de Negoci
Mabel Mas
Directora General Financera
Judith Sans
Director d'Operacions Digitals
Alex Martínez
Directora
María José Gómez
Director d'art
Diego Piccininno
Disseny
Anna Mateu Mur
Cap de redacció
Borja Duñó
Redacció
Erica Aspas, Ricard Martín
Notícies i vídeos
Marc Andreu
Han col·laborat en aquest número
Sergio del Amo, Alfredo Arias, Marta Bac, Laia Beltran, Scott Chasserot, Irene Fernández, Ivan Giménez, Andreu Gomila, Pere-Andreu Jarod, Oriol Malet, Àlex Montoya, Iván Moreno, Joan-Albert Ros, Noelia Santos, Serializados,
Correcció de textos
Núria Garcia
Directora de Solucions Creatives i PR
Carla Faloó
Directora E-Commerce i Comercial
Aroa Cervantes
Responsable de Comunicació i Sponsor
Clara Narvió
Cap de Branded Content
Begoña García Carteron
Social Manager
Laura Mesa
Responsable de Programàtica i Adops Digitals
Henar Pérez
CRM Specialist TOS
Júlia Porto
Adjunta Direcció General de Negoci
Vanessa González
Màrqueting i Comercial
Mercè Llubera, Marina Quer
Administració i Finances
Guillem Catena, Marta Tapia

Edita
Time Out Spain Media SL és una societat de Time Out Group PLC

CEO Time Out Group
Julio Bruno

Reservats tots els drets. Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Barcelona
Plaça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona
Comercial i màrqueting 93 295 54 00
comercial.cat@timeout.com
Redacció 93 310 73 43
redaccio.cat@timeout.com
Administració 93 667 78 90

Madrid
Calle Orense, 16, 1ª
28020 Madrid
91 603 99 88
redaccion.es@timeout.com

Impressió Rotocobri
Distribució Suscripcions
Dipòsit legal B-44772-2010
ISSN 1888-3850
Time Out Digital ISSN 2462-3385

Exemplar gratuït, prohibida la venda

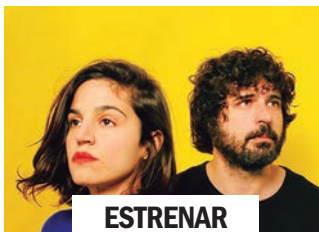
Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Difusió controlada per:
Imprimim en paper reciclat i tractem amb materials 100% compostables

Portada: **IRISNEGRO** (a partir de fotografies d'Iván Moreno)

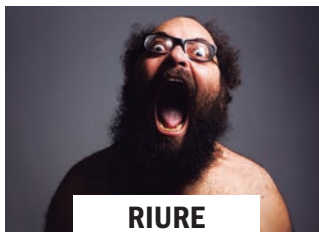
ELS IMPERDIBLES

Tres coses que has de fer aquest mes



ESTRENAR

El segon àlbum de **Maria Arnal** i **Marcel Bagés** és un dels més esperats del 2021. I segur que n'avancem alguns temes al concert del Teatre Jovenut del dia 20.



RIURE

Pinten bastos? Seguiu els consells d'**Ignatius Farray**, qui, el 19 i el 20, ens explicarà a la sala Barts els superpoders de l'humor a *La comedia salvó mi vida*.



CONSOLAR-TE

No tindrem Llum BCN ni Arribo de Carnestoltes, però de les **festes de Santa Eulàlia** es mantenen les portes obertes i cinc exposicions de bestiar i gegantons.

Tot canvia molt de pressa. Assegura't que segueix en peu a **timeout.cat**



RECEPTA ORIGINAL DEL 1876

100% INGREDIENTS NATURALS. SENSE SULFITS AFEGITS, NI ADDITIU, NI CONSERVANTS



Estrella Damm en recomana el consum responsable. 5,4°

A la ciutat



ORIOL MALET

Xcèntric: 20 anys de cinema experimental a Barcelona

La pantalla del CCCB ha creat una comunitat “petita però entusiasta” al voltant dels films d’artista. En *Borja Duñó* n’ha parlat amb la Gloria Vilches, la seva coordinadora



COORDINADORA DE L'XCÈNTRIC

del CCCB des del 2009, la Gloria Vilches entén perfectament el rebuig que genera *a priori* el cinema experimental o d’artista. A ella mateixa li va passar quan va veure per primera vegada el zoom de 45 minuts de Michael Snow, *Wavelength* (1967). “Pensem que el cinema és sempre narratiu i de ficció, però per a nosaltres és molt més que això, és imatge en moviment”, explica. S’hi va apassionar quan va veure l’exposició del CCCB *That’s not entertainment!*, que

celebrava el cinquè aniversari de l’Xcèntric, on hi havia obres de Chantal Akerman i de Jonas Mekas, entre molts d’altres. “Va ser una epifania, hi havia tot allò que et diuen que no has de fer: imatges sobreexposades, desenfocades...”, recorda.

L’edició que en fa 20 de l’Xcèntric comença en un moment complicat: la inauguració del nou programa de projeccions havia de ser una sessió sobre l’obra fílmica de Carles Santos que s’ha hagut de posposar fins al 10 de juny. L’edició inclou films de Babette Mangolte, la primera dona que es va graduar

a l’École Nationale de la Photographie et de la Cinématographie; de cinema experimental argentí i de la metgessa, poeta i directora de cinema escocesa Margaret Tait. Vilches assegura que Tait és una magnífica porta d’entrada a aquest tipus de cinema: “És impossible que no t’agradi *A portrait of Ga*. És cine-poesia”, assegura.

Tot, per celebrar els vint anys a Barcelona d’una comunitat “petita però entusiasta” que, amb les seves tres potes –projeccions (en format original), arxiu i formació–, també ha creat escola. ■

*Aquest any
més que mai,
gràcies pel
suport!*



Amb la cultura ens en sortirem molt millor

Mestre de Taüll. Absis de Sant Climent de Taüll. Detall, cap a 1123

Mecenes



Fundació "la Caixa"

Col·laboradors

Agrolimen

Can Sumoi

CONFRARIA DEL
CAVA
SANT SADURNI

Fundació
Agbar

AMICS
MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA



laie

magma cultura

SACYR facilities
SERVICIOS

TRAM

Mitjans de comunicació

ara

betevé

100
CADENA

SE2
CATALUNYA

EL 9 NOU

EL PAÍS

el Periódico

EL PUNT AVUI+

LA VANGUARDIA

Regió7

SEGRE

3 CATALUNYA
RÀDIO

Time Out
BARCELONA

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA

Parc de Montjuïc
Barcelona
www.museunacional.cat

Consorci integrat per

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE CULTURA Y DEPORTE

Ajuntament de
Barcelona

El Museu Nacional d'Art de Catalunya és una institució beneficiària de la Llei 49/2002, de 23 de desembre del règim fiscal de les entitats sense finalitat lucrativa i dels incentius fiscals al mecenatge.

ÉS LLEGENDA



SCOTT CHASSEROT

“El 90% dels artistes no poden viure de l’art”

Sergi Cochs capitaneja #AAA, l’associació que dona suport als treballadors de la cultura afectats per la crisi

ACTÚA AYUDA ALIMENTA és un *spin-off* de DJs Contra la Fam, oenegè en què també participava Sergi Cochs. Ara aquest músic es dedica a temps complet a #AAA, associació benèfica que opera a Barcelona i Madrid amb un triple objectiu: donar a conèixer la situació i les necessitats del sector, impulsar projectes que generin feines als artistes i aportar menjar als treballadors i treballadores culturals que ho necessiten.

Com va néixer #AAA?

Amb la Covid vam agafar un camió amb un amic i vam començar a repartir menjar del Banc d’Aliments com a voluntaris. Després de dues o tres setmanes, mirant aquells vídeos d’actuacions gratis des de casa, se’ns va acudir tota la gent de la cultura que s’havia quedat parada. Vaig parlar amb la Nora Navas per veure què hi podíem fer i allà va començar

la idea d’Actúa Ayuda Alimentaria. Vam fer un manifest que vam passar a un munt d’institucions –Lliure, SGAE, TNC...– i ens van donar suport.

Les campanyes de repartiment de menjar són les més conegudes, però n’impulsen més...

Ajudem directament donant aliments, però esperem que això s’acabi aviat. Per Nadal també vam fer *Patges en acció* i ara estem amb el projecte *Directes*, que és fer streamings, no només del concert o de la funció de teatre, circ o dansa; ho ensenyarem tot: des que s’encenen els llums fins que es tanquen, perquè es vegi tot el procés i tothom que hi intervé. El mes que ve el dedicarem a les arts plàstiques.

Potser tenim una idea distorsionada de com viuen els artistes...

Totalment. Per començar perquè el 90 %

dels artistes no poden viure de l’art. És un xifra demolidora. Nosaltres arribem a 300 persones, però a la cultura n’hi treballen un milió... L’acció [de repartir aliments] és tan potent que tothom es pregunta: què està passant? Això és el que vull dir: la Covid és l’excusa perfecta perquè puguem ensenyar el moment dramàtic que està vivint la cultura, però des de fa molt de temps.

Com es pot col·laborar amb vosaltres?

Hi ha dues maneres: voluntariat – fer cistelles, repartir, algú que porti les xarxes socials o ens cedeixi un camió...– i amb donacions, que es poden fer directament a la web actuaayudaalimenta.org. ■ M.J. Gómez

LA BOTIGA DEL MES



En aquest nou espai de Sant Gervasi hi trobareu petits moments de felicitat terrenal

LOURDES BARCELO

Mundana

SEGONS UN INFORME de les Nacions Unides, l'índex global de felicitat de l'Estat espanyol el 2019 va ser de 6,35 sobre 10. Parlem d'una mitjana, però us agradaria incrementar el vostre índex personal? Si la resposta és sí, benvinguts a l'univers Mundana. "Cal viure la vida bé, i això vol dir tenir estones de plaer", assegura en Jaume Colomer, cofundador d'una personalíssima botiga online multimarca que fa un parell de mesos va obrir un petit local a Sant Gervasi. "És com la nostra ambaixada".

Mundana s'articula en tres grans eixos: menjar i beure, roba i accessoris i objectes per a la llar. La meua idea de felicitat ara mateix? Unes olives esfèriques de Caviaroli i un Syrah de la Muntanya (DO Empordà), una caçadora Harrington i una bossa de pell d'Equipaje BCN, un petit altaveu de Vifa i una manta de llana de Linen Me. No confongueu plaer amb elitisme, perquè amb unes catànies de La Campana, un ganivet de cuina de Pallarès o uns mitjons de Wams?! també m'ho faig molt bé. I és que, com insisteix en Colomer, "no és qüestió de productes, sinó del moment de felicitat que ens proporcionen". ■ **Laia Beltran**

→ Vallirana, 47. FGC: Plaça Molina. mundanalife.com

**Els tres
grans eixos
són menjar
i beure,
roba i
accessoris
i objectes
per a la llar**



L'APARADOR

Paraigües per cantar sota la pluja amb molt d'estil. Per **Laia Beltran**



↑ **Fet a casa**

Fundada a Osona el 1912, Rusqué dissenya i fabrica els paraigües de la marca Cacharel, que té genialitats com aquest estampat de sushi en fons salmó.

→ Model Acurela (26 €). paraguasonline.es



↑ **Tot terreny**

Si teniu unes botes d'aigua Hunter, ara us podeu conjuntar amb aquest original paraigua transparent amb bigoti groc i unes varilles reforçades per als dies de vent.

→ Model Bombolla Moustache (45 €). hunterboots.com



↑ **A la moda**

Mort Karl Lagerfeld, la marca homònima continua i li ret homenatge amb aquest paraigua platejat amb el rostre del dissenyador alemany al divertit estampat interior.

→ Model K/Ikonik (59 €). karl.com

Més moda a timeout.cat/botigues

LOVE LOCAL

El Born de Johann Wald

Caminem pels carrerons de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera amb un dels seus veïns més carismàtics. Per *Marc Andreu*

“NO SÉ PER on començar”, diu Johann Wald, comunicador i cuiner que es mou igual de bé entre fogons que entre micròfons, quan li preguntem pel Born, el barri on viu des de fa deu anys. Amb un llarg historial a la tele (MTV, Cuatro, Canal Cocina), la ràdio (Radio Primavera Sound, Europa FM) i la cuina (Arzak, Plateselector.com), aquest malagueny de riure contagiós va caure rendit als encants d'un barri que ja va comprar amb “l'etiqueta de turístic”.

Tot i això reivindica que “entre la massa de guiris hi ha veïns i una vida de barri, tot i que aquí cal pagar el cost de sortir a totes les guies” i afegeix que “el Born és un caramel que encanta als de fora i, de vegades, ofega els veïns, però aquí seguim”. En Johann assegura que la pandèmia els ha servit “per recuperar una mica el barri”. “Ara som *els de sempre*, els qui entrem als locals que només eren per a turistes”, diu. Aquí la Covid es compta en reixes tancades i la pau que s'hi respira és entre agradable i colpidora. “No vull que soni frívol, perquè hi ha molta gent que ho està passant fatal, però crec que la crisi servirà per fer recapacitar molts locals que a les 12 et negaven un vermut perquè començava el torn dels francesos”, reflexiona Wald.

Al Johann el té fascinat la “fórmula del Born”, que combina aquesta essència de l'antiga Barcelona, “molt poblet i pintoresc”, amb l'energia renovada dels dissenyadors

joves, “hereus d'aquells artesans que donen nom a alguns dels seus carrerons”. Erigit en un dels barris “més hípters” de la ciutat, en Wald anima a redescobrir-lo esquivant els destins turístics, per exemple omplir el rebost amb “el bon producte del mercat de Santa Caterina, comprar en botigues de nostàlgics com Lomography (Rosic, 3) i espiar les tomaqueres de l'Hortet del Forat, un espai comunitari gestionat pels veïns”.

Segles d'història

Travessem el barri i segles d'història. I és que al Born pots fer salts entre èpoques en qüestió de metres. Acabem la ruta a l'increïble Umbracle del Parc de la Ciutadella. “Tenir aquest pulmó a tocar de casa és una sort”, diu Wald del millor espai perquè ens confessi quins són els cinc llocs que considera “100% Born”.

“Hi ha veïns i vida de barri, tot i el cost de sortir a totes les guies”



JOSÉ HEVA



KATIA LAVROVA



La Masala Cafè

“No exagero si dic que aquí s'hi beu el millor cafè del país”. Clar i contundent. Amant del Magnífico i del Satan's Coffee Corner, també al barri, en Wald es queda amb el del Masala Cafè, “acompanyat d'un croissant de la Brunells (Princesa, 22), el millor del 2020”.

→ Mònc, 6.

Skateplaça de la Ciutadella

És dels skateparks més nous de la ciutat (del 2019). Juntament amb les instal·lacions del CEM Ciutadella i la pista, és de les poques zones esportives del Born i el lloc on en Wald desconnecta i se li curen "les petites crisis dels 40".

→ Pg. de Circumval·lació, 1.

Barcelona City Records

El vinil està de moda i locals com aquest demostren el fervor que està despertant. "Ho porten uns amants del vinil i fan una selecció molt bona", explica en Wald. Hi ha unes 17.000 referències de tots els estils i hi sona música fantàstica tot el dia.

→ Mònc, 13. @barcelonacityrecords



La Ribera

El Born Centre Cultural és el testimoni del passat comercial del barri, però locals com La Ribera, conserves i bacallaneria, i J. Renobell (Picasso, 34) "són els pocs que guarden l'essència del que un dia va ser el gran mercat de la ciutat".

→ Pl. Comercial, 11. laribera.cat



Johann Wald

Presentador, DJ, productor i locutor (Radio Primavera Sound), cuiner (*Muy Johann* al Canal Cocina), empenedor (Plateselector) i, des d'ara, ambaixador oficial del Born.

→ @johannwald



Transatlàntic

Se li il·luminen els ulls: "És un dels meus restaurants preferits de la ciutat". El defineix com un local "de currelas, un bar Manolo amb un menú diari espectacular", on es barregen autòctons i forasters per tastar "exquisidesses casolanes".

→ La Nau, 5.



Pop 'anticuchero': un marisc visceral

TIR AL PLAT

TIR AL PLAT

Posem sota el punt de mira –i de tast– plats
que són clàssics o bé ho seran

EN EL MOMENT zero de l'explosió peruana a Barcelona, en Nicky Ramos va obrir The Market, que fusionava cebiches amb la cocteleria més sofisticada. Ara, a Leche de Tigre, opta "per un concepte més casolà, més proper", amb una carta que, en la seva brevetat, resumeix de manera modèlica

aquesta enorme cuina: hi trobareu des de la influència nikkei fins a la xinesa, passant per l'entrepà peruà –el *sanguche*– i, sobretot, la cuina popular: el magnífic pop *anticuchero* exemplifica el pas de la cuina de supervivència a l'alta gastronomia. ■ Ricard Martín
→ Leche de Tigre. Martínez de la Rosa, 10. 23 €

De cor de vaca a pop

Es diu *anticuchero* perquè té el sabor de l'*anticucho*, el plat de carrer més icònic del Perú. Que no és cap altra cosa que... una broqueta de cor de vaca!

El puré

El pop marinat –cruixent i tendre– descansa sobre un puré de *choclo* de blat de moro fresc, enriquit amb *ajís*, la ceba *chalaquita* i la singular oliva *botija*, una oliva negra del Perú.

La marinada

El sabor *anticuchero* no prové de la viscera, sinó de la marinada aplicada al pop el dia abans: una barreja d'*ají panca*, comí, pebre negre, all i *ají amarillo*.

Ingredients frescos

"Certs ingredients (*choclo*, *ajís* diversos, ceba dolça...) per fi ens arriben frescos, i això ens permet donar als plats una identitat peruana total", explica en Ramos.

Un arc iris!

La vistositat del plat –ideal per compartir– es correspon amb un ventall de sabors harmònics: la dolçor del puré contraposada als matisos de picant i agredolç del marinat.

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no)
que hem sentit als carrers
de Barcelona

A la sortida de
l'escola, un nen:
–**No soc ni nen
ni nena, soc un
helicòpter!**
–**Mentre no em pxis
el terra, ja em va bé.**

Un home va a
comprar una pizza
amb la seva filla:
–**Avui toca pizza; fa
més alegria, que és
divendres.**
–**Però el divendres
també es pot morir
la teva àvia, papa.**

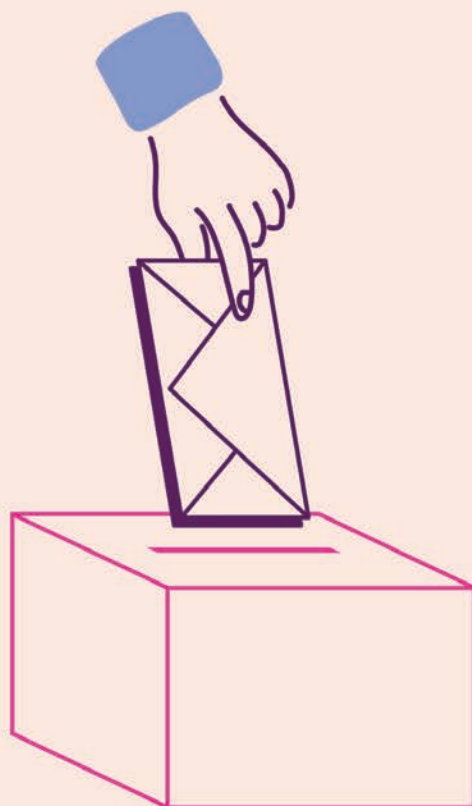
Dues noies a la cua del
supermercat:
–**Crec que em faré
un llençol amb totes
les mascaretes fetes
servir.**

Un venedor de pisos:
–**¡Es una
superoferta!
Pero no es una
superhípermega-
oferta como un piso
de protección
oficial.**

En tens de bons? Com-
parteix els teus **#sentital-**
carrer a **@TimeOutBCN**

14F 2021

Eleccions al Parlament de Catalunya



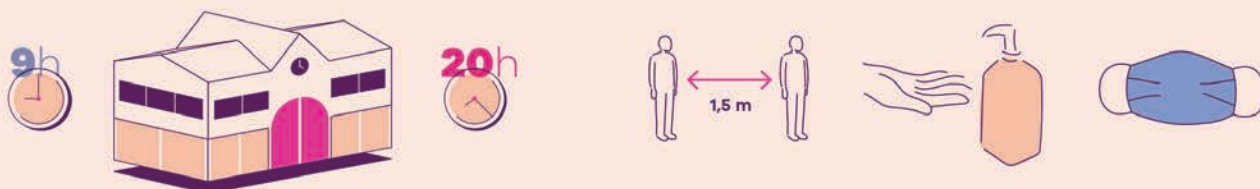
Els col·legis electorals **obriran a les 9 del matí i tancaran a les 8 del vespre.**

Per votar has de portar l'original del teu DNI, passaport o carnet de conduir.

Si vols saber on has de votar, **consulta la targeta censal** que rebràs a casa teva o entra a ine.es.

Es recomana **portar el vot preparat des de casa** i seguir les mesures Covid.

Hem pres totes les precaucions per fer del vot un dret segur.



EL MÓN VIST PER TIME OUT

Les millors notícies d'aquest mes
dels nostres editors de tot el planeta

NOVA YORK Un calidoscopi de carrer

Durant unes setmanes, Broadway es va convertir en tota una atracció gràcies a la instal·lació artística *Prismatica*. En una de les seves zones de vianants, es van col·locar 25 prismes de dos metres d'altura amb els colors de l'arc de sant Martí que reflectien els de la resta mentre es movien. A més, tot passejant, podies gaudir de diferents sons musicals. Una experiència immersiva única creada per RAW Design i ATOMIC3.

■ Will Gleason



POCA-STREAM



OCEAN PARK

HONG KONG El parc temàtic més econòmic

La pandèmia ha obligat molts negocis a reinventar-se, i els parcs temàtics no en són una excepció. Ocean Park, el segon més gran de Hong Kong després del de Disneyland, deixarà de cobrar entrada per accedir al seu recinte i es convertirà des d'aquest estiu en un espai obert per passejar, fer-hi compres i menjar, i només caldrà pagar per assistir a les exhibicions amb animals o pujar a les atraccions. ■ Tatum Ancheta

La ciutat de la llum serà més verda

PARÍS

La manca de parcs i jardins és un dels problemes que se sol atribuir a París. Tanmateix, això canviarà, ja que la ciutat s'ha embarcat en un ambiciós projecte amb el qual pretén cobrir la meitat del seu espai amb zones verdes de cara a l'any 2030. L'avinguda dels Camps Elisis, que uneix la plaça de la Concòrdia amb l'Arc de Triomf, és un dels llocs emblemàtics que patirà una enorme transformació. D'aquí a una dècada, tindrà fileres d'arbres que milloraran la qualitat de l'aire, els carrils per a cotxes passaran de quatre a dos i hi haurà noves zones enjardinades i de vianants. ■ Huw Oliver



CINDY BOYCE

FilmoTeca
de Catalunya

2021

**El cinema
és il·lusió**

CICLES

Cassavetes, Reygadas,
Peleixian, Colita, Angelopoulos,
Marc Recha, Chris Marker,
Dorothy Arzner, Piccoli,
Melodrames, Sally Potter,
Chomón, Montand/Signoret,
Berlanga/Fernán Gómez,
Satyajit Ray, Vampireses,
Dies curts...

EXPOSICIONS

Chris Marker

Donar cabuda. Perejaume

**Foto fixa al cinema
espanyol. Fons Sabaté**

ABONAMENTS

Filmo 10
10 sessions

20€

Aula de cinema
30 sessions

45€

Carnet FilmoXica **gratuït**
(fins a 12 anys)

Semestral

50€

Abonament anual

90€

Abonament jove
Fins a 30 anys, anual

60€

Abonament +65
Més grans de 65, anual

60€

Abonament Rosa
Titulars targeta acreditativa
de la discapacitat i targeta Rosa

60€

VENDA

Abonaments /
Entrades
www.filmoteca.cat



filmoteca.cat | [@filmotecacat](https://twitter.com/filmotecacat)

FilmoTeca
de Catalunya



Generalitat
de Catalunya

No són algorit- mes

Per
Borja Duñó
Fotografia
Iván Moreno

Una llibreria no és només una botiga on es venen llibres. Una llibreria és un espai per passejar-s'hi, perdre-s'hi, descobrir. No és una pantalla, no és un algoritme. És un lloc físic, amb un paisatge frondós que pot fer que el temps s'aturi. Si us hi endinseu, deixareu de sentir el brunzit de la ciutat. En silenci, entre la pila de tresors, buscareu el vostre (també hi trobareu ajuda: els llibreters) i el fullejareu amb tranquil·litat, perquè heu de triar bé les històries, les idees i els personatges que us acompanyaran durant dies o setmanes.

Que els llibres fan companyia ho ressaltava un article de *The Guardian* sobre el boom de les noves llibreries a Barcelona,

**El llibre
s'alça i
reneix com
l'au fènix
enmig
d'una
pandèmia**

tot relacionant l'hàbit de llegir amb el confinament, encara que moltes d'aquestes iniciatives ja estaven en marxa quan les va enxampar la pandèmia. El que van fer va ser tirar endavant. Malgrat no tenir Sant Jordi. Malgrat que el llibre no hagi estat declarat bé essencial. Malgrat tot.

L'any 2020, doncs, ha estat un any d'obrir llibreries: l'Ona Llibres del carrer Pau Claris; la nova Byron amb llar de foc; la Fahrenheit 451 on hi havia l'enyorada Negra y Criminal; la Restory de llibres "millor que nous"; l'Arts Libris de llibres d'artista; La Piccola de Sarrià, especialitzada en cultura italiana; la llibreria cooperativa Llavors, a Collblanc... i Finestres, que tot i que obrirà a la

primavera, va engegar el projecte el 2020 amb les convocatòries de beques d'assaig i els premis literaris en català i castellà.

Hi hem parlat i totes –grans i petites– estan d'acord en una cosa: que hi hagi més llibreries a Barcelona suma (deu ser veritat que l'oferta genera demanda). A més, cadascun d'aquests espais ha nascut amb una personalitat molt marcada, diferent, tot i haver coincidit en el temps.

No sabem si és casual o no, però el fenomen crida l'atenció. Quan semblava que les pantalles guanyaven terreny al paper (l'*e-book*, Amazon, les noves formes d'entreteniment que ens roben el temps), resulta que el llibre s'alça i reneix com l'au fènix enmig d'una pandèmia.

SEGONA VIDA PER ALS LLIBRES

Restory

El Pavel Milev i la Patricia Acinas, fanàtics dels fulls relligats i enquadernats i clients habituals del mercat dominical de Sant Antoni, van obrir el 5 d'octubre del 2020 aquesta llibreria singular a tocar del Cafè Bar Alegria. "Better than new", hi diu a la porta, i estan entestats a "donar una segona vida als llibres". No us espereu piles de volums plenes de pols, això és una llibreria de disseny i els títols, tot i que de segona mà, es tracten amb una cura exquisida, tots ben organitzats per temes en prestatgeries. "Volem que llueixi la bellesa del producte", diu Milev.

Entre els 10.800 volums que hi tenen, hi trobareu una bona selecció d'art i pensament, narrativa universal, hispànica i catalana, ciència-ficció, biografies i secció d'infantil i juvenil. Tot marcat amb "un rang de preus fix amb adhesiu de color: de 2,90 a 39,90 euros". "La meua sorpresa ha estat la quantitat de gent jove que ve a buscar clàssics —explica Milev— i que, a sobre, s'enduen una bona xerrada amb el llibreter".

→ Borrell, 133. M: Urgell. @restory.es





NEGRA I SOBRE RODES

Fahrenheit 451

La història de la Fahrenheit 451 és meravellosa. Sergio Lledó i Azra Ibrahimovic volien obrir una llibreria a Sitges, però els lloguers eren molt cars i no els donaven permís per fer cafeteria. En comptes de desistir, van muntar una llibreria sobre rodes que s'anava movent per la vila amb la idea "d'acostar el llibre a la gent i combatre les grans plataformes", diu Lledó. En paral·lel, mor Paco Camarasa i la llibreria Negra y Criminal passa a uns nous propietaris que volien recuperar el local per al barri. La nova propietària, clienta de la booktruck, els proposa el negoci i el 10 d'octubre del 2020 Fahrenheit 451 obre a la Barceloneta.

La nova llibreria acull uns 4.000 volums en uns 60 m². La inversió? "Zero", diu Lledó. "Ho hem fet tot amb les nostres mans: les prestatgeries, el taulell, els expositors..." Tot i que és petita, podrà fer actes i tallers per a 40 persones. "Volem que sigui un projecte cultural i que la gent del barri hi pugui participar", explica el llibreter. "Amb la pandèmia, s'ha demostrat que el llibre és important per no tornar-se boig", assegura.

→ Sal, 5. M: Barceloneta.

@llibreria_f451

PROP DE L'ORIGINAL

Ona Llibres

La nova llibreria Ona va obrir al carrer Pau Claris –sí, gairebé just davant de la Laie– el 25 de maig del 2020. En una superfície d'uns 1.000 m² i sota el lema "una llengua, mil lectures", hi atresora uns 50.000 volums, tots en català. El nou establiment, que ha rebut el suport de l'empresari Tatxo Benet i està dirigit per Montserrat Úbeda, es troba molt a prop de la llibreria original, fundada el 1962, i l'espai convida a passejar-s'hi.

L'entrada mena directament a la sala principal, dedicada a la ficció i no-ficció, sempre en català tot i que d'autors de tota procedència.

El més espectacular, però, és la Bookeria, que més que una sala d'actes –amb una agenda pleníssima– és un petit teatre que convida a seure i fullejar algun dels llibres de segona mà que farceixen les parets. Per arribar-hi, es passa per ArtsLlibres, la sala blava, on es venen edicions d'artista i s'hi fan tallers i exposicions, com la de Joan Fontcuberta amb exemplars cremats de *Fahrenheit 541* de Ray Bradbury. Val la pena també visitar la sala PetitOna, un espai que convida els petits a somiar amb noves aventures.

→ Pau Claris, 94. M: Passeig de Gràcia.
onallibres.cat

A LA VORA DEL FOC

Llibreria Byron

El nou espai del carrer Casanova naixia el novembre del 2020 amb llar de foc –tot i que artificial, un bon reclam– i nom de poeta anglès. Els seus 400 m² acullen 25.000 volums, i l'establiment vol ser també un lloc on estar-se (la cafeteria) i on passin coses (la sala Shelley). La iniciativa és de l'editorial Huygens, que tot i dedicar-se al llibre acadèmic, ha volgut obrir una llibreria generalista. "Hi ha un tipus de compra que requereix més dilettància, passejar la vista per les taules és un plaer", diu Mariana Sarrias, la directora.

Concebuda com un centre cultural al voltant del llibre, la Byron vol ser també una aportació al barri (Sant Antoni i l'Esquerra de l'Eixample). "Estem molt contents de la bona rebuda, molt càlida, la gent ha vingut a comprar i a felicitar-nos, a dir-nos *que valents!*", explica. Hi trobareu les novetats "més interessants" i llibres de fons, també d'editorials independents i petites, amb un terç de narrativa en català, un terç de narrativa en castellà i un terç de pensament, sense oblidar la literatura infantil i juvenil.

→ Casanova, 32. M: Urgell.
llibreriaibyrn.com



DINS LA GALERIA

ArtsLibris

Després d'onze anys organitzant la fira del mateix nom, ArtsLibris ha decidit obrir també com a llibreria a Barcelona, especialitzada en publicacions d'artista i fotollibres. Ho ha fet dins la galeria de Rocío Santa Cruz, que dirigeix el projecte juntament amb Amanda Mauri i Marta Márquez. "La idea va sorgir durant el confinament, quan vam haver d'anul·lar Arts Libris tres dies abans de l'edició", explica la gallerista.

Són 40 m² al fons de la galeria –amb uns mil volums i creixent– més 40 m² de pati interior, un espai de lectura a l'aire lliure on també es fan presentacions i projeccions. "Hi ha una necessitat de tornar a tocar i de tenir l'objecte a la mà", diu Santa Cruz, que quan va obrir la seva primera galeria a París "ja era de publicacions d'artista" i ara ha tornat a la idea original, que s'alimenta "d'una comunitat de 300 editors, entre Madrid, Lisboa i Barcelona", explica. "És molt il·lusionant –afegeix–, cada dia ve gent nova i a través de les publicacions és més fàcil entrar en l'art contemporani".

→ Gran Via, 627. M: Passeig de Gràcia.
artslibris.cat



'DREAM TEAM'

Àurea Perelló (dreta)
i Marina Espasa
(esquerra) formen
part d'un equip on
també hi ha Kiko
Amat, Mireya Valencia
i Camila Enrich. Les
obres avancen en
l'espai on abans hi
havia el Monvínic.



Finestres: tot a punt per obrir

Encara no ha obert, però ja ha fet soroll. La Finestres alçarà la persiana aquesta primavera –abans de Sant Jordi– on hi havia el Monvínic. El projecte, impulsat per Sergi Ferrer-Salat amb el seu mecenatge, ja ha iniciat la trajectòria amb la convocatòria de dues beques de 20.000 euros per a assaig i dos guardons literaris dotats amb 25.000 euros per a obra publicada (en català i castellà). La *longlist* dels premis, que aspiren a ser una mena de Booker d'aquí, ja es pot consultar; aquest febrer se sabran els tres finalistes i, a l'abril, coincidint amb l'obertura, els guanyadors.

Ferrer-Salat volia obrir “una llibreria per llegir, on poguéssiu seure, com feia a Boston o Nova York”. A l'espai, ara en obres, s'hi poden veure *renders* de com serà, plena de butaques còmodes d'estil anglès. Seran dos establiments: un de 600 m² dedicat a la literatura i el pensament i un altre, que obrirà a la tardor, a la Casa Garriga Nogués, travessant el carrer, amb 200 m² d'art, cinema, música... i un quiosc. En total, 50.000 llibres amb “una aposta bastant òbvia pel fons, pel llibre estranger i pel gallec, basc, castellà i català”, explica la llibretera Àurea Perelló.

L'equip de Finestres també el formen Mireya Valencia, Camila Enrich, Marina Espasa i Kiko Amat. “Era molt important que les persones de l'equip tinguessin independència, molta personalitat, criteri, experiència i un nom propi”, explica Ferrer-Salat. La programació serà molt important i també la web, on “hi haurà molt contingut, amb recomanacions setmanals, per exemple”, explica Espasa. El projecte vol ser un “referent cultural de la gent que viu a Barcelona, del tot allunyat de les pressions comercials”, assegura Ferrer-Salat.

Una terrassa amb cafeteria al fons i l'espai Diògenes per fer-hi recitals, lectures i trobades amb autors conviden a “passar-hi l'estona”, diu Perelló. Com que és una llibreria on es podrà llegir, serà important el silenci: “No hi haurà fil musical, ni wifi per als clients, el que busquem és que la gent estigui amb els llibres”, afegeix.

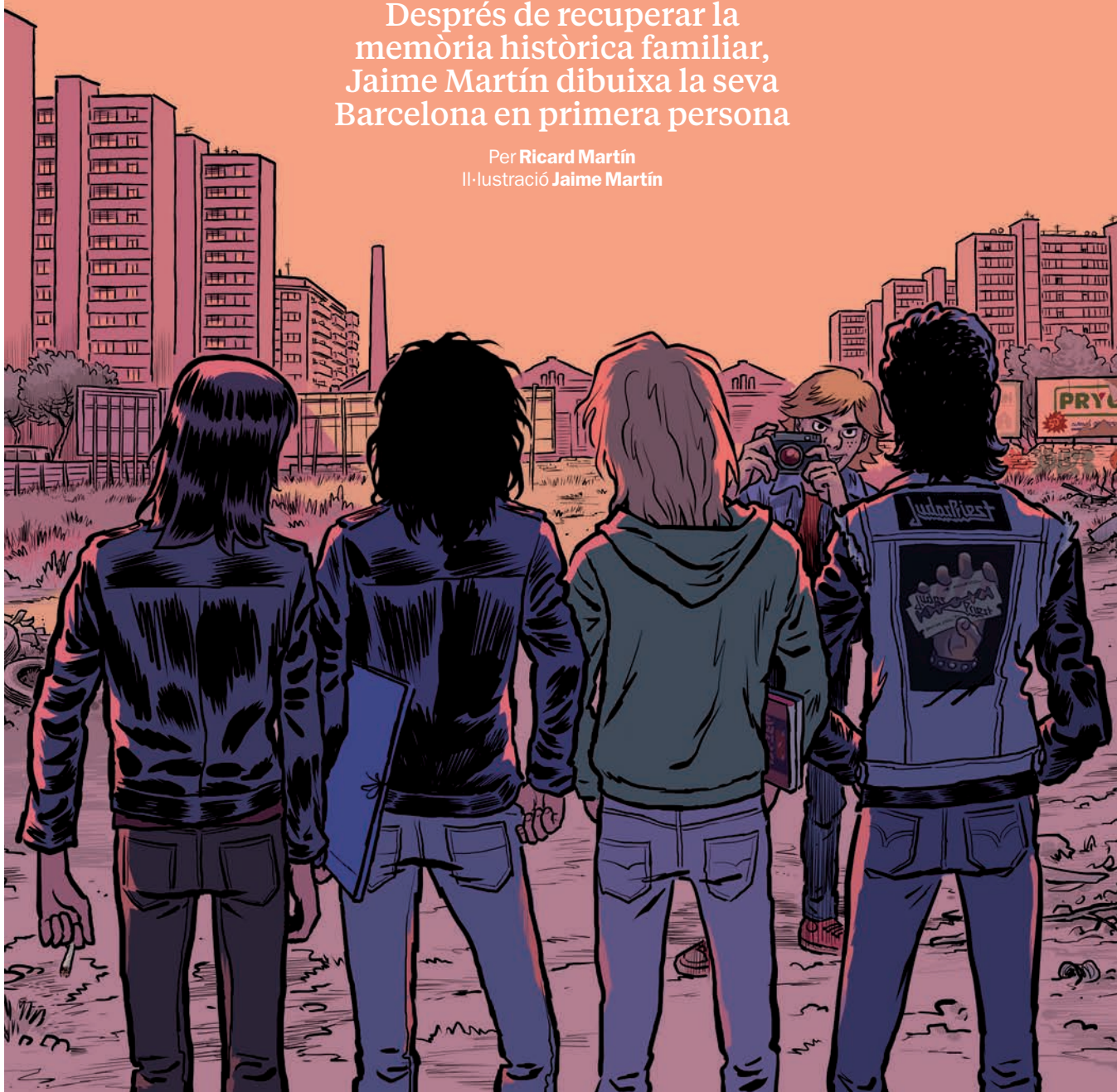
→ Diputació, 249-250. M: Passeig de Gràcia.

llibreriafinestres.com

Crònica 'sentimetal'

Després de recuperar la
memòria històrica familiar,
Jaime Martín dibuixa la seva
Barcelona en primera persona

Per Ricard Martín
Il·lustració Jaime Martín



EL DIBUIXANT JAIME Martín (l'Hospitalet de Llobregat, 1966) culmina la trilogia de memòria històrica amb la novel·la gràfica *Siempre tendremos 20 años* (Norma Editorial), un recompte de la Transició a Barcelona en primera persona. La culminació de tres anys de feina i reescriptures constants de guió resumeix 45 anys de vida asfàltica (escola religiosa, mort de Franco, heavy metal i drogues, còmics i crisis) i té un ritme trepidant que comunica i emociona com les millors cançons de Leño. La crua veritat és violenta i tendra, però sense egotrips impúdics. La seva manca de pretensions desarma: en un món on qualsevol tertulià té entrada a la viquipèdia, Martín no ha actualitzat a la seva que el premi al Millor Còmic Espanyol del 2017 va ser per a l'anterior *Jamás tendré 20 años* (Norma Editorial). "M'he fet servir com a fil conductor per explicar la història dels darrers 40 anys. I ha sigut molt difícil establir les diferències entre allò personal, que era molt important per a mi, i allò que pot interessar la gent i és rellevant per a la història", raona.

Has estat fent còmic de la memòria històrica familiar des de fa molts anys. Tenies ganes de posar la teva en primera persona?

Gens ni mica. De fet, volia convèncer el meu editor francès de fer aquesta història, però no pas amb mi com a personatge, sinó parlant dels temes del llibre –la política, la música, l'escola religiosa, la meua relació amb el còmic– mitjançant familiars i amics de la meua edat. Ell em va dir que això no tenia cap sentit. Si has parlat dels avis i dels pares, ara et toca a tu. Em feia vergonya, però de seguida em va passar la ximpleria i m'hi vaig posar. Quan faig un guió, sempre li passo per llegir a la meua dona, a una amiga i a en Josep Maria Beà. La meua parella em dona una visió de mi mateix d'algu que em coneix molt bé, i a en Beà i a mi ens interessen les històries més fosques. Aquest equilibri entre una història obscura i coses més intimistes i delicades m'interessa molt. I sobretot és important ser honest i sincer amb tu mateix, esclar.

Ets un dibuixant molt detallista. Has tirat molt d'arxiu fotogràfic familiar?

L'arxiu de la família ha sigut importantíssim. M'ha anat molt bé per refrescar la memòria. També ha sigut de gran ajuda tot el que he trobat a internet sobre autobusos de l'època, uniformes de policia, cotxes... En aquest llibre la documentació és especialment important perquè la història comença el 1975 i acaba en la dècada de 2010. Els canvis són constants, de la primera a l'última pàgina del llibre. Alguns personatges comencen sent nens i acaben amb



‘Siempre tendremos...’

Memòria històrica de la Transició des del punt de vista heavy i comiquer

Norma Editorial. 156 pàgs. 25 €.

més de 40 anys. Al costat d'aquest recorregut vital cal tenir també en compte com canvien la ciutat, els cotxes, la roba, els pentinats, les cerveses que es bevien...

Molts temes del llibre encara marquen l'actualitat. La contraposició d'escola religiosa i pública, per exemple. A la memòria oscura (2001) ja en parlaves. Et va marcar molt l'escola d'hermanos?

No pas negativament. A mi només em va afectar el temor a la religió, al pecat i totes aquesta ximpleries que t'inculquen de petit. Però recordo que el Josep Maria Bereguer, l'editor de La Cúpula, sí que recordava mogudes xungues. M'explicava que estava confessant els pecats i el mossèn li ficava el dit a la boca, ja et pots imaginar en què pensava el capellà. Ell no podia parlar amb el dit a la boca, i el mossèn li deia que confessés, que si no aniria a l'infern! Les coses com siguin: no recordo res de dolent ni a ningú de classe explicar coses d'aquestes. Sí que eren una colla de malparits que et fotien una cleca quan els semblava, però poca cosa més. I a casa, els meus pares intentaven contrarestar tot el que ens deien a l'escola.

Ara que l'esquerra mainstream es basa en un discurs identitari, fàcil de fer, et posicionen sense ambigüitats a l'esquerra de tot. La meua mare estava molt polititzada, molt més que el meu pare. Quan en el llibre surten Fraga i Suárez a la tele, presentats com a demòcrates, i la meua àvia esposa de mala llet, és important presentar-ho d'aquesta manera.

Perquè la generació dels meus avis va viure una vida de merda a causa de tots els franquistes, falangistes i feixistes que van començar la guerra i els que van col·laborar amb el règim. Ja li poden posar el seu nom a l'aeroport de Barajas, però Suárez va ser Secretario General del Movimiento, un franquista de cap a peus. I en la gestió de la crisi del 2008, la Unió Europea, aquest tresor anhelat pels nostres pares que van viure bona part de la seva vida en dictadura, no va estar a l'alçada.

La música sí que ho va estar. Recuperes la memòria històrica del heavy metal a l'Espanya dels 80, ara que sembla que només hi va haver la Movida i el Dúo Dinámico.

Era una cosa molt important, aleshores. Així com els joves són molt homogenis en el tema musical –una gran majoria escolta trap i tot això de la música urbana– en aquella època el ventall musical era extrem i definitori: hi havia des dels *garrulos flamencos* fins als punks, rockabillys, *metaleros*, sinistres... I eren tribus urbanes. Per això la música en aquell moment era tan important: definia i explicava com era la joventut. Si ara haguéssim d'explicar com són els joves basant-nos en allò que escolten, no podríem fer-ho d'una manera tan marcada, tan al detall com es feia aleshores.

El heavy sí que era violència, oi? No és el primer cop que sento la frase que escrius: “Ser un crío envoltat de gent molt dura”.

La sortida dels concerts era pura violència. L'altre dia, un em deia que hi he posat molt poca violència, tal com anava tot! Al primer concert de Metallica a Barcelona, a un col·lega li van clavar quatre ganivetades. Fora del concert! Allò típic de gent reunida en grups, bevent, i un d'un grup li diu a un altre: “*Dame un trago, que te conozco*”. Comencen a fer el *tonto* i li claven quatre cops a l'estómac, no passa res. Tots cap a dins. Un cop allà es mareja, es posa les mans a la panxa i la té humida, però amb els llums apagats no veu res. El treuen a fora, dessagnant-se, i se l'emporten cap al Clínic. Va estar a punt de morir. Això és el més greu que vaig veure d'adolescent. Però hòsties, quinquis que anaven al concert a robar-te l'entrada... Això era el pa de cada dia. A la sortida hi havia disturbis sempre, i la Policia Nacional hi era sempre, esperant.

Després de tants anys escrivint la realitat, tens ganes de tornar a fer ficció?

Ho estic intentant: tornar a escriure alguna cosa que m'atrapi, una ficció amb un punt obscur i amb què jo tingui una relació estreta. Estic treballant molt sense tenir res clar, però per algun cantó sortirà. Em van preguntar l'altre dia si estava escrivint alguna cosa relacionada amb la Covid-19. I els deia que creia que, quan això passi, la gent n'estarà fins al monyo i no voldrà sentir-ne mai més a parlar. ■

“Als 80, la sortida dels concerts de heavy era pura violència”

Cultura

Coordina Borja Duñó
timeout.cat/cultura

La Mia, les veus i els altres

Guillem Albà, Joan Arqué, Clàudia Cedó i Judit Neddermann es posen al servei de 'Canto jo i la muntanya balla', d'Irene Solà. Per Andreu Gomila

JOAN ARQUÉ RECORDA

perfectament l'impacte que li va causar *Canto jo i la muntanya balla* quan la va llegir. Com la poètica d'Irene Solà va connectar-lo amb un món, ens diu, que ell també ha viscut. El mateix li va passar a Guillem Albà. I com que feia temps que volien treballar plegats, la novel·la els va unir. Van fer la carta als Reis i va passar allò que succeeix ben poques vegades, que tothom s'hi va apuntar. Des de Clàudia Cedó, que n'ha escrit la dramaturgia, a Judit Neddermann, que n'ha fet la música. En escena, entre

d'altres, compten amb Laura Aubert i Anna Sahun. És la força de servir una obra que fa dos anys que es troba entre els més venuts.

La novel·la

Versionar *Canto jo i la muntanya balla* no ha estat, explica Cedó, una tasca gens fàcil. Sobretot perquè era impossible traslladar al llenguatge teatral el 100% de la novel·la. Ser-ne una fan, però, li ha posat les coses més fàcils. Ha estat la primera vegada que l'autora d'*Una gossa en un descampat* rep l'encàrrec d'escriure una dramaturgia. Arqué la va triar

per la seva sensibilitat, perquè havia de portar a escena la història d'un lloc, entre Prats de Molló i Camprodon, els habitants del qual no són més grans, ni importants, que els cabirols o els boscos.

La Mia

Què narrarem, què mostrarem, què farem amb l'acció?, es van demanar directors i dramaturga, sobretot perquè es tracta d'una novel·la atmosfèrica, molt lírica. I van decidir encomanar-se a la Mia, filla de la Sió i germana de l'Hilari i del Domènec. "La Mia és el personatge que entra i surt, la

que ens porta de viatge per aquest món", diu Arqué. "La Mia explica la relació familiar i amb l'entorn, la ferida que li deixa la mort del germà [Domènec], perquè perd l'amor fraternal i perquè trenca tot el seu món", afegeix el director. "Són 25 anys de vivències i dues absències, les que ha de suportar la Mia", assenyala.

La natura

"En la novel·la, l'ordre humà és igual al natural i a l'animal", apunta Arqué. I deixa clar que el més fascinant és que "la mesura humana" no és el centre de

FOTOS: ANNA NOVELL





Assajos de 'Canto jo i la muntanya balla'



"Poden plorar les muntanyes?"



Irene Solà

totes les coses. "A la ciutat, tot és humà; en canvi, viure en un lloc on cap mesura sigui humana fa que la humanitat reaccioni de manera diferent, et fa adonar que pertany a alguna cosa més", diu. Això implica que perdem de vista la lògica aristotèlica, que la raó deixa una escletxa oberta perquè hi entri la màgia. El director afegeix: "A pagès, hi ha aquesta mística, que també podem anomenar superstició, que es fa més evident que en altres entorns". Poden plorar les muntanyes? Com expressa el dol un paisatge?

Les formes

Literàriament, *Canto jo i la muntanya balla* beu de moltes fonts. I, per tant, el seu pas al teatre havia de seguir el mateix camí. Arqué ens parla del fregolisme brossià, les maneres d'ensenyar de Philippe Genty i allò de "crear molt amb poc" de Peter Brook. La fusió dels universos d'Albà i Arqué ja ens ofereix una pista. "Hem prescindit de la tecnologia, volíem donar un aire natural al muntatge, cosa que la Biblioteca de Catalunya ens ofereix per ella mateixa", diu el director.

En escena, hi haurà molta fusta, ferro, titelles i objectes. I una colla d'intèrprets, polifacètics, que saben jugar amb totes les eines interpretatives que ofereixen les arts escèniques. Són, a més d'Aubert i Sahun, Diego Lorca, Amaia Miranda, Ireneu Tranis i Caterina Tugores. Tots canten i toquen. Es mouen i actuen. No són intèrprets clàssics. Són elements que participen d'una història de la qual en viurem l'essència, i en directe.

→ Biblioteca de Catalunya. M: Liceu. A partir del 17 de febrer. 25 €.

Teatre AKADÈMIA

MORENO BERNARDI/KOLTÈS

Espectacles produïts pel Teatre Akadèmia



LA NIT

Del 5 al 14 de febrer

*De panfleto político a poema callejero,
de la violencia a la búsqueda real del amor.*



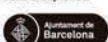
RADIONIT

Del 19 al 28 de febrer

Patrocini:



Amb el suport de:



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Un projecte de:



Lo Spazio

Amb la col·laboració de:

elPeriódico

TRES



ECCOCIWINE

JOSEP ABRIL

Cultura

Teatre i dansa

El bon policia

Santiago Rusiñol no és només patrimoni del TNC. El fantàstic duet format per Ricard Farré i Arnau Puig ha desenterrat aquesta obra del 1905 que parla de dos amics en un temps de crisi, de l'amor i d'un seguit d'embolics hilarants que, de ben segur, tornaran a posar en evidència els prejudicis socials i l'arbitrarietat de la justícia. Una comèdia per riure'ns del món que ens ha tocat viure tot recordant el de fa més d'un segle.

→ El Maldà. M: Liceu. Del 9 de febrer al 7 de març. 16-20 €.

Els ulls de Dalton

A partir de la història del científic que va descobrir el daltonisme, John Dalton, Iñaki Garz ha construït una obra amb dos personatges (Leonor i J.R.) que no porten bé el pas del temps. Tots dos veuen que res del que s'havien plantejat a la vida no ha sortit com esperaven, que hi ha més decepcions que il·lusions, i que han arribat fins aquí sentint-se totalment abandonats.

→ Escenari Joan Brossa. M: Jaume I. Del 3 al 21 de febrer. 13-18 €.

ESTIGMES

Francesc Cuéllar dirigeix aquesta obra de Concha Milla, que ella mateixa protagonitza i que ens parla dels estigmes imposats a les dones que tenen el desig de ser mares i no ho poden ser. Milla

ja ens va sorprendre amb el seu debut, *Refraccions*, i ara ha decidit posar-hi la pell per mirar de cara un fantasma que persegueix les dones: la maternitat.

→ Sala Flyhard. M: Hostafrancs. Del 11 de febrer al 15 de març. 16 €.

La Font de la Pólvara

Després de molts anys escrivint i estrenant les seves obres i recollint més d'un èxit, Llätzer Garcia estrena al TNC una peça que parla d'un barri gironí que no surt a les postals. En diàleg amb els joves del barri, Garcia ha aixecat una funció sobre un lloc molt afectat per la desigualtat social. Compta amb Moha Amasian, Cristina Arenas, Esmeralda Colette, Biel Montoro i Pau Vinyals. Un luxe.

→ TNC. M: Glòries. Del 24 al 28 de febrer. 10-20 €.

La nit de la iguana

Carlota Subirós torna a Tennessee Williams després d'enfrontar-s'hi per primer cop, amb molt bona acollida, a la *La rosa tatuada*. Amb Joan Carreras, Màrcia Cisteró, Nora Navas i Lluís Soler, entre d'altres, ens proposa un viatge als anys 40 del segle passat a la costa del Pacífic de Mèxic, en un racó de món envoltat de turistes i d'uns personatges que, com tots els del dramaturg nord-americà, sentirem tan propers com la vida mateixa.

→ TNC. M: Glòries. De l'11 de febrer al 28 de març. 14,50-29 €.

Rèquiem nocturn

Pere Faura s'acomia del món de la dansa amb un espectacle que pren el cinema i la feina coreogràfica de Bob Fosse com a referent. Una gran posada en escena amb deu ballarins, dos



'Rèquiem nocturn'

Tiago Rodrigues i la violència legítima



JANIE MACRADO

Catarina e a beleza de matar fascistas

L'arribada de l'autor i director portuguès Tiago Rodrigues és una de les coses més excitants que li han passat al nostre públic teatral. Amb *By heart* (Grec 2019) ens va meravellar. Amb *Sopro* (Temporada Alta 2019) ens va enamorar. I ara en veurem el vessant més polític amb una peça de creació pròpia aixecada al teatre que dirigeix, el Teatro Nacional D. Maria II de Lisboa. Rodrigues es pregunta: pot arribar a ser legítima, la violència? Per respondre posa damunt la

taula la història d'una família que manté una tradició des de fa 70 anys: matar feixistes. La jove Catarina ha de rebre el testimoni amb l'assassinat d'un jutge masclista.

Ni la Catarina ni el jutge no són cap invenció. Ella va ser assassinada per la dictadura de Salazar quan era un símbol de la resistència antifeixista. Ell branda la Bíblia per legitimar la violència contra les dones. Rodrigues posa en relació la realitat i la ficció teatral com pocs saben fer.

■ **Andreu Gomila**

→ Teatre Lliure: Montjuïc. M: Poble Sec. 5-6 de febrer. 9-29 €.

músics i la col·laboració especial de Pere Arquillué. Un ritual per fer reflexionar sobre la impossibilitat de viure de la dansa, com també sobre la bellesa de la mort.

→ Mercat de les Flors. M: Poble Sec. Del 5 al 14 de febrer. 20 €.

Se Alquila #5. Barcelona

El gran Juan Navarro, col·laborador habitual de Rodrigo García, uneix forces amb el teòric Óscar Cornago per presentar-nos una conferència performàtica que és un estudi viu de la memòria d'uns cossos, del passat, de l'escena i del públic. Es pregunten: com explicar alguna cosa perquè no sigui el relat del que ja va passar, sinó del que està passant i del que ens podria estar passant? Ens esperen tres dies intensos a l'Antic Teatre!

→ Antic Teatre. M: Urquinaona. De l'11 al 13 de febrer. 12-15 €.

Trilogia Pacífico

Laida Azkona i Txalo Toloza presenten d'una tongada la trilogia que els va unir i que els ha fet triomfar a Europa. Són *Tierras del Sud*, *Teatro Amazonas* i *Extraños mares arden*. Tres peces que parlen de les relacions de poder a Sud-amèrica i que tracten del conflicte maputxe a Xile i l'Argentina, l'impacte de Manaus a l'Amazònia brasilera i el de la indústria minera al desert d'Atacama. ■ **A.G.**

→ Teatre Lliure: Gràcia. Del 17 al 26 de febrer. 9-29 €.

Més escena a
timeout.cat/teatre

21-31 GENER 2021
BC NEGRAMBLA
#BCNegra
barcelona.cat/bcnegra
f t i y bcnliteratura

Barcelona Ciutat de la Literatura UNESCO
Ajuntament de Barcelona



PARLEM AMB...

Javier Gutiérrez

UN FURGÓ BLINDAT que trasllada un grapat de presos perillosos. Una amenaça exterior. Un policia superat. *Bajocero* és un relat testosterònic que barreja acció i terror amb tocs de drama social, i que té un sòlid repartiment encapçalat per Javier Gutiérrez. Després d'haver anat posposant la seva estrena a sales, arriba a Netflix el 29 de gener. "Crec que anar al cinema és una experiència única. Però amb aquesta conjuntura, Netflix donarà una visibilitat increïble a la pel·lícula. Una cosa per l'altra", diu Gutiérrez.

Sembla una cinta d'acció a l'americana, però *Bajocero* es converteix en una altra cosa...

Té un molt bon guió que no només busca el pur entreteniment, també hi ha una voluntat interessant de fer reflexionar l'espectador.

Gaudeixo rodant pel·lícules així. Fins a *La isla mínima* se m'associava només a la comèdia. Ara, les oportunitats que m'ofereix el cinema de gènere són més interessants.

***La isla mínima* et va canviar la vida.**

Ja havia fet molt de drama al teatre. Però va canviar la forma en què el cinema va començar a veure'm. Arran de la pel·lícula, del soroll que va fer, dels premis, van començar a arribar-me

propostes molt diferents i de directors molt importants. Hi va haver un salt qualitatiu en la meva feina i vaig poder pujar a un tren insospitat. No sé què seria de la meva carrera sense *La isla mínima*. Aquesta professió és molt cruel, pots passar-te anys esperant una oportunitat i no sempre arriba.

L'Alberto Rodríguez deia: "Ens ha quedat entretinguda".

(Riu) És que l'Alberto és una mica com jo, som molt prudents, de perfil baix, de lligar els cavalls, perquè les hòsties siguin menys doloroses. Però és una gran pel·lícula, sens dubte. Directors com ell, com Sorogoyen, com Urbizu, fan un cinema de gènere acollonant.

Et sents un privilegiat en poder triar la feina que fas?

Triar, triar... (riu). Pocs poden fer-ho. Jo no ho sento així. Cada vegada que m'enfronto a un personatge sento o que s'han equivocat o que al cap d'uns dies veuran que podrien haver triat algú millor. Això ajuda a no donar res per fet ni a creure que tens res guanyat per endavant. El que faig funciona, però tampoc soc tonto, i conec les meves limitacions. Això no vol dir que no m'arrisqui, soc un cul inquiet, però no soc cap suïcida. ■ *Àlex Montoya*

"No sé què seria de la meva carrera sense 'La isla mínima'"

Cine

Noticias del gran mundo

Segon treball conjunt de Tom Hanks i el director britànic Paul Greengrass, després de *Capitán Phillips*. Un veterà de la Guerra Civil, que es dedica a recórrer Texas transmetent de forma oral les notícies sobre l'estat del país, coincideix en el seu camí amb la supervivent d'un assalt, una nena blanca criada pels indis *kiowa* i decideix tornar-la a la seva família biològica.

→ Dir. Paul Greengrass (EUA, 2020). 118 min. Estrena el 29 de gener (sales) i 10 de febrer (Netflix).

Península

El fenomen de *Train to Busan*, amplificat amb la seva preqüela animada *Seoul Station* (ambdues produccions del 2016), troba ara una continuació que compensa la falta de frescor i originalitat amb més recursos, obrint el focus de l'atac zombi: si en l'original s'apostava pel terror claustrofòbic a l'interior d'un tren, els morts vivents de *Península* amplien el camp d'acció, seguint les passes d'un soldat que intenta recuperar un camió ple de diners.

→ Dir. Yeon Sang-ho (Corea del Sud, 2020). 116 min. Estrena el 12 de febrer.

14 días, 12 noches

Representant del Canadà en la carrera cap als Oscars, la nova pel·lícula del cineasta Jean-Philippe Duval il·lustra el dramàtic viatge al Vietnam d'una dona (Anne Dorval, l'actriu favorita de Xavier Dolan), a la recerca dels orígens de la seva filla adoptada, morta en un accident. La seva trobada amb la mare biològica de la noia converteix *14 días, 12 noches* en el tendre relat d'una amistat tan improbable com commovedora.

→ Dir. Jean-Philippe Duval (Canadà, 2019). 99 min. Estrena el 19 de febrer.

La chica del brazalete

Disfressada de thriller criminal, aquesta coproducció francobelga proposa, en realitat, una complexa mirada a l'adolescència i a les relacions intergeneracionals. La pel·lícula relata el judici a una jove

acusada de l'assassinat de la seva millor amiga, i posa el focus en la seva ambigua passivitat sobre els fets exposats davant del tribunal, i en les reaccions dels seus desconcertats pares. Coneixem realment als nostres fills?, sembla preguntar-se el film mentre esperem sentència.

→ Dir. Stéphane Demoustier (França, Bèlgica, 2019). 95 min. Estrena el 19 de febrer.

Este cuerpo me sienta de muerte

En la línia de la seva anterior, i estupenda, *Feliz día de tu muerte*, el director Christopher Landon abunda en el còctel de comèdia i terror amb aquesta variació del clàssic *Un divendres boig*: l'intercanvi de cossos (vist en films tan diversos com *Cara a cara*, *Un altre cop 17* o *Jumanji*) dona molt de joc, i aquí l'ocurrent premissa del film converteix una adolescent en un assassí en sèrie i viceversa. Vince Vaughn i Kathryn Newton en són els protagonistes.

→ Dir. Christopher Landon (EUA, 2020). 102 min. Estrena el 19 de febrer.

Todas las lunas

La immortalitat com a condemna, cop de timó al mite del vampirisme, a partir de la

peripècia d'una nena òrfena en les acaballes de l'última Guerra Carlista. Cinema fantàstic i d'època amb segell basc, segon llarg d'Igor Legarreta, en un moment brillant per a la ficció arribada d'Euskadi. Itziar Ituño i la debutant Haizea Carneros encapçalen el repartiment.

→ Dir. Igor Legarreta (Espanya, 2020). 100 min. Estrena el 19 de febrer.

Dating Amber

Un noi gai i una noia lesbiana simulen ser parella per allunyar els rumors, les burles i, en definitiva, l'homofòbia que els amenaça a l'institut. Situada a la Irlanda de mitjans dels anys 90, amb l'homosexualitat recentment legalitzada, aquesta comèdia dramàtica equilibra els enginyosos equívocs amb una emocionalitat profunda que posa el focus en l'angoixa dels protagonistes (uns Lola Pettigrew i Fionn O'Shea amb una química bestial) en el seu intent per encaixar en una societat que els menysprea.

→ Dir. David Freyne (Irlanda, 2020). 92 min. Estrena el 26 de febrer.

El agente topo

La cineasta xilena Maite Alberdi proposa un juganer relat que,

fent servir eines pròpies del cinema documental, segueix un ancià contractat per un detectiu per infiltrar-se en una residència i investigar el tracte que hi reben els seus residents. Una delícia molt divertida que ironitza sobre les pel·lícules d'espies al mateix temps que proposa una profunda reflexió sobre el dia a dia de la tercera edat.

→ Dir. Maite Alberdi (Xile i Espanya, 2020), 89 min. Estrena el 26 de febrer.

Loco por ella

Després d'èxits com *Hasta que la boda nos separe* o *El mejor verano de mi vida*, l'hiperactiu cineasta Dani de la Orden (que també té *Mamá o papá*, pendent d'estrena per culpa del coronavirus) presenta una delirant comèdia romàntica tocada per la bogeria en la qual el protagonista (Álvaro Cervantes) força el seu ingrés al psiquiàtric on viu la noia (Susana Abaitua, vista en la sèrie *Patria*) de la qual s'ha enamorat. ■ A.M.

→ Dir. Dani de la Orden (Espanya, 2021). 84 min. Estrena el 26 de febrer (Netflix).

Més pel·lícules a [timeout.cat/cine](https://www.timeout.cat/cine)



PARLEM AMB

Samantha Hudson

Parlem amb Samantha Hudson a les portes de llançar el seu exuberant nou single, 'Dulce y bautizada'

TRAVESTI, ROSSA I escàndol.

Amb aquestes tres paraules es defineix Samantha Hudson. Com a bona vedet del segle XXI té xou setmanal a la sala Maravillas Club de Madrid, presenta al costat de Jordi Cruz (sí, el d'Art attack) el podcast ¿Sigues ahí? de Netflix i al febrer estrena cançó. Es pot començar millor el 2021?

Com et presentaries a qui encara no et coneix? L'etiqueta d'artista ens queda curta...

Dir que ets artista suposa admetre que fas art, i jo no estic segura de fer-ne. L'única cosa que faig és donar als seguidors altes dosis de mi mateixa. El meu imaginari i els meus projectes són una hipèrbole del meu temperament. Si fos alguna cosa, seria una gran mandrosa, ja que només vull passar-m'ho bé i fer el que m'agrada amb el mínim esforç. I com que resulta que el que menys feina em costa és ser jo mateixa, això és l'única cosa en què inverteixo el temps. Em considero una pocavergonya i una serva de l'espectacle.

Quines inseguretats i pors creus que encara has de superar?

Pot semblar una ximpleria, però em costa moltíssim lligar amb homes homosexuals perquè, la majoria, a causa de la meua expressió de gènere hiperfeminitzada, no em perceben

com un noi i no són capaços de desenvolupar impuls sexual cap a mi. De qualsevol manera, aquesta reivindicació està basada en meres inseguretats. No crec que sigui legítim aspirar a convertir-se en un objecte sexual. No vull que la meua felicitat o el meu estat d'ànim depenguin de com d'atractiu em puguin considerar. Però admeto que aquest sentiment és el que més conflictes em genera. El món està hipersexualitzat, i això provoca que la gent que vivim el desig i la sexualitat d'una manera diferent i

menys activa ens sentim anòmals i estranys, com si no estiguéssim funcionant apropiadament.

D'això parla Dulce i bautizada...

Parla de la voràgine de la hipersexualització. Tracta sobre el celibat i la castedat, amb un to d'humor i plantejant-los com les pròximes tendències de moda. És un tema molt punter i ballable amb una lletra que recorda el meu primer single, *Maricón*. Molt sarcasme, molta heretgia i molta, molta pocavergonya.

■ *Sergio del Amo*

"La gent que vivim el desig i la sexualitat d'una manera menys activa ens sentim anòmals"



ALFREDO ARIAS

NO T'HO PERDIS

L'amor és un parc

Minimalisme, bandes sonores de cinema de terror i la cara B de l'amor. Desgranem 'Parc', el nou disc de Ferran Palau. Per Borja Duñó

DISC A DISC, Ferran Palau ha anat creant un so i una manera de fer cançons única i intransferible. Si a *Kevin* (2019) iniciava una petita revolució cap a un minimalisme radical, amb *Parc* (2021) –el seu cinquè àlbum en solitari, que surt el 19 de febrer–, la porta més lluny. Aquest cop inspirat en les pel·lícules *slasher* dels 80 i cantant una visió menys lluminosa de l'amor.

1-'Reflexe' (sic)

No, no està mal escrit. Ferran Palau explica que en aquest títol sintetitza les idees *reflex* i *sexe*. Parla de “la capacitat de veure't reflectit en altres gèneres i descobrir que no tot és blanc o negre”. La cançó, amb versos com “sento que no t'he aprofitat gens”, marca el to de l'àlbum: “Si *Kevin* era sobre una relació fàcil, aquí trobem la cara B de l'amor”.

2-'Lluny'

Les “llàgrimes sobre el coixí” del vers inicial ens situen en aquesta relació que busca trobar-se, però que és plena de contradiccions (“t'enyoro i ferida plores perquè no m'entens”) i una frase amb fusta de hit se'n clava a la memòria (“encara puc anar més lluny però vull que m'ho demanistu”). “Hi ha un contrast entre l'estrofa, que connecta amb el meu passat, i la tornada, més pop”, diu.

3-'Perdó'

Introducció amb sintetitzadors de banda sonora dels 80 i un inici de lletra que connecta amb

l'anterior: “Si tu m'ho demanes jo et demano perdó”. “És una constant –diu Palau–, volia utilitzar poc vocabulari, molt fàcil i que [algunes idees] es convertissin en petits símbols que et vas trobant al disc”. A més, “la veu és molt rítmica, la paraula acaba sent la percussió”.

4-'Amor'

És la peça que crida més l'atenció, la que contrasta més amb les altres i ahora la que es recorda més fàcilment, sobretot pel canvi de *pitch* de la veu (exageradament més aguda), que fa que no sàpigues “si canta un noi o una noia, una mica amb la idea de *Reflexe*”. Creada a mitges amb Jordi Matas, és una d'aquestes cançons que obren nous possibles camins dins un àlbum.

5-'Més enllà'

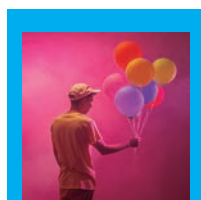
A cada disc, Palau hi posa una cançó sense bateria: “la cançó atmosfèrica”. És on més clarament s'aprecia la inspiració dels films de terror dels anys 80 i 90 (fans de *Divendres 13*, busqueu-hi la connexió). La lletra està tenyida de tristor, però “la felicitat necessita la tristesa, no ho embolcallo de foscor –diu Palau–, de fet el meu grafisme és súper acolorit”.

6-'Perfecte'

Un nou contrast. El ritme, tot i que minimalista, té ecos caribenys (volguts o no). “Volia que fos un caramellet, molt simple, molt pop, molt inspirada en el *mainstream*



MARC CUSCÓ



PARC

Ferran Palau

→ Hidden Track Records (2021)

d'artistes com Justin Bieber i Taylor Swift”, diu. Però no us espereu un *Shake it off*. Palau no abandona el seu ritme reposat.

7-'Aranyes'

“Potser sabré com ets si somies en aranyes o somies en ocells” fa aquesta cançó ambigua fins i tot per a Palau mateix: “No tinc ni idea de què va, potser l'acabaré entenent d'aquí a un temps” diu, tot i que hi torna a planejar el concepte de l'encaix entre “pols oposats”.

8-'Blau'

La balada del disc connecta amb la idea de fluïdesa de gènere que el sobrevola. El blau, el color associat tradicionalment als nens, es transforma aquí en el símbol d'un trànsit que Palau ha viscut molt de prop. Preciosa i tendra.

9-'Parc'

“*Parc* ara no significa res, penso en les cançons com uns recipients buits que la gent ha d'omplir de contingut”, diu Palau, tot i que, en aquest cas, reconeix haver-se inspirat en el moviment LGBTI+ dels 80 i el VIH. ■

EL TOP 3

Clàssica

**Martha Argerich**

La gran pianista argentina actuarà a l'Auditori acompanyada per l'Orquestra Simfònica de Lucerna, dirigida per James Gaffigan. El programa inclou obres de Ligeti (*Concert romanès*), Ravel (*Concert per a piano i orquestra en Sol Major*) i Dvorák (*Sinfonia núm. 9, del Nou Món*).

→ L'Auditori. M: Glòries. 15 de febrer, 20 h. 28-137 €.

**Lessons in love and violence**

Aquesta òpera recent de George Benjamin és un dels títols més esperats de la temporada del Liceu, amb un argument que explica la relació obsessiva entre el rei Eduard II i el seu amant Piers Gaveston. La posada en escena de Katie Mitchell és moderna i el repartiment l'encapçalen les veus d'Stéphane Degout, Daniel Okulitch i Georgia Jarman.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Del 26 de febrer a l'11 de març.

**Orquestra Simfònica del Vallès**

Continuen els Simfònics al Palau amb un programa atractiu, que inclou *El somni d'una nit d'estiu* de Felix Mendelssohn, i una estrena de Marc Timón. Les solistes vocals seran Núria Vilà i Marta Valero, amb el Cor de Noies de l'Orfeó Català, i la direcció de Víctor Pablo Pérez. ■ P-A. J.

→ Palau de la Música. M: Urquinaona. 6 de febrer, 18.30 h. 18-68 € 28-137 €.

Vols pujar a les golfes del Museu?

Nova presentació de la Sala de les diversions

A partir del 28.11.2020

Museu Frederic Marès. Plaça de Sant Iu, 5
08002 Barcelona
barcelona.cat/museumares
facebook.com/MuseuFredericMares
twitter.com/MuseuFMares

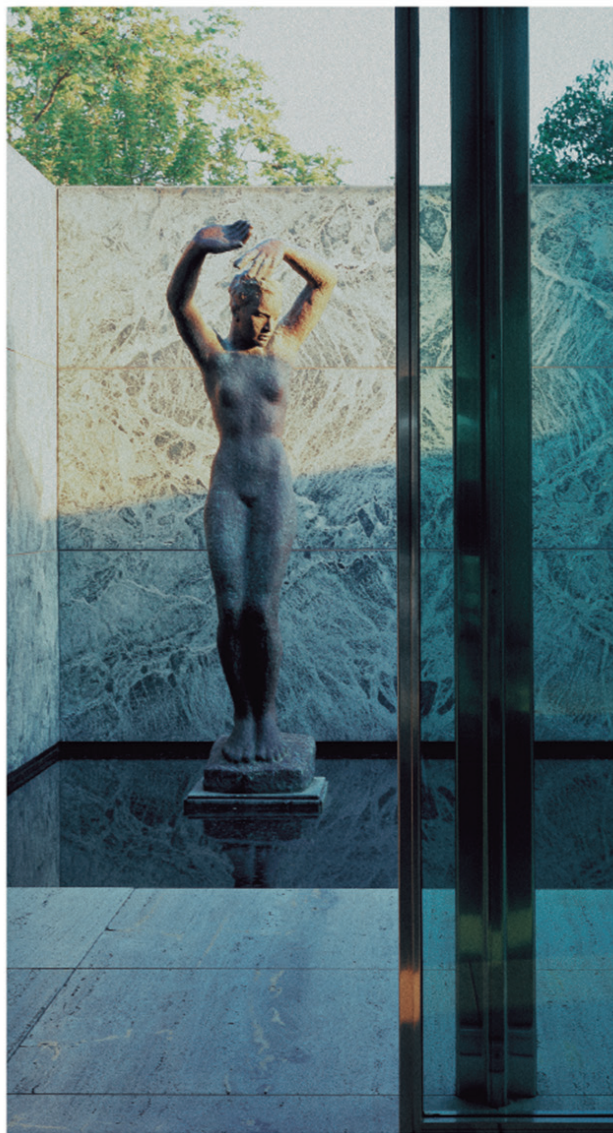
MUSEU
FREDERIC
MARES

Ajuntament de
Barcelona



Pavelló Mies van der Rohe

Vine i sent la bellesa i l'equilibri



L'obra mestra on menys és més

Av. Francesc Ferrer i Guàrdia 7
Barcelona


fundació
mies van der rohe
barcelona

miesbcn.com

#miesbcn

@fundaciomies

Apedregar violins

L'Arts Santa Mònica acull el vuitè Eufònic Urbà, amb instal·lacions i concerts



GERARDO DIEGO GARCIA

SI LES ELECCIONS catalanes es fan el 14 de febrer, l'Eufònic Urbà us proposa una original jornada de reflexió: apedregar l'establishment en la instal·lació de CaboSanRoque, *Sous les violons, la plage*. "M'agrada la idea de tirar pedres al quartet de Haydn, com si estiguéssim al maig del 68", diu el director d'Eufònic, Vicent Fibla. Durant quatre dies, darrere d'unes tanques, hi haurà rocs preparats perquè el públic les llanci als instruments que pegen del sostre i, col·lectivament, vagin destruint el *Quartet de corda núm. 66 en Sol major*, *Opus 77* que hi sonarà.

Una exposició amb concerts

La versió urbana del festival de les Terres de l'Ebre "funciona com una exposició en què, a més, del 4 al 6 de febrer, hi ha actuacions", ressalta Fibla. N'hi ha que no s'han vist a Barcelona, com *Acte de fe*, en què Adrià Grandia, Carlos Martorell i Marc Vilajuana actuen amb la I.A. d'un ordinador, que han alimentat amb algorismes de música religiosa.

Tubs de llum i sons de la natura

L'altre gran apartat és el de les instal·lacions artístiques, amb la de Tomonaga Tokuyama com a gran reclam. La peça, realitzada a partir d'uns tubs de llum reactius al so, s'ha creat de zero. També hi ha adaptacions d'activitats que van néixer integrades en diversos entorns de les Terres de l'Ebre, com la d'Illaria Sartori i Eloisa Matheu, sobre els sons de la natura. A més, hi haurà un espai virtual, la Sala Sintètica, que es podrà visitar mitjançant un avatar a decentraland.com. "En això hem sigut pioners", assegura Fibla. ■ B.D.

→ Arts Santa Mònica. M: Drassanes. Del 4 al 6 de febrer (instal·lacions fins al 28 de febrer; CaboSanRoque de l'11 al 14 de febrer). Entrada gratuïta. eufonic.net

Art

Alguna direcció

Exposició fotogràfica de Violeta Mayoral, nascuda a Almeria el 1988. El fet d'haver crescut al desert de Tabernas condiciona una mirada singular en què les formes es fonen i es dilueixen amb l'horitzó i el paisatge, tot esborrant-ne els límits i difuminant-ne els contorns. Una bellesa freda que se sol ambientar en paratges indòmits, quan la llum minva, al capvespre, o amb el cel entelat, que ens interpel·la per parlar-nos de la pròpia fragilitat.

→ Fundació Miró. M: Paral·lel - Parc de Montjuïc. Fins al 2 de maig. 13 €.

Els llocs de la pintura

La Fundació Vila Casas reivindica la figura de Vicenç Viaplana (Granollers, 1955) amb l'exposició més important que mai s'ha dedicat a aquest artista amb 40 anys de trajectòria. Viaplana va començar pintant ciutats en flames als anys 80 i la seva obra ha anat evolucionant sempre a la recerca dels límits de la pintura, amb diverses etapes que l'acosten a la fotografia i el cinema, a la ciència i la natura, amb obres de gran format entre l'abstracció i les formes recognoscibles.

→ Espais Volart. M: Urquinaona. Fins al 9 de maig. 5 €.

Claudia Andujar

Després d'inaugurar l'espai amb les exposicions dedicades a Bill Brandt i Paul Strand, el

nou centre KBr de la Fundació MAPFRE presenta la mostra més gran que s'ha dedicat mai a la fotògrafa brasilera Claudia Andujar (Neuchâtel, Suïssa, 1931), la qual, durant cinc dècades, ha documentat els ianomami, un dels pobles amazònics més amenaçats. L'exposició inclou prop de 200 fotografies entre les quals les de

la seva primera etapa, fetes a les dècades dels 60 i 70 del segle XX.

→ KBr. M: Ciutadella-Vila Olímpica. Fins al 23 de maig. 5 €.

Dualitats

Marilyn Monroe es converteix en Albert Einstein en l'obra *Bellesa versus intel·ligència*, una de les pintures tridimensionals sobre tela de Sergi Cadenas (Girona,

1972) que canvien si desplacem la mirada. Cadenas, artista òptic que es defineix com a autodidacte, fagala de tècnica i màgia amb el pinzell per parlar-nos de contraris i del pas inexorable del temps.

→ Galeria Jordi Barnadas. M: Passeig de Gràcia. Fins al 27 de febrer. Gratis.

Hermitage. El patrimoni salvat

Durant el llarg setge de Leningrad, més d'un milió d'obres de l'Hermitage van ser evacuades per tal de protegir-les del saqueig o la destrucció. Ara, la Casa de Rússia ens acosta a aquell període amb una exposició multimèdia, amb més de cent peces (fotografies, dibuixos i aquarel·les) cedides pel museu. Un acte heroic del personal de l'Hermitage destinat a salvar la cultura de la barbàrie.

→ Casa de Rússia. M: Drassanes. Fins al 28 de febrer. Gratis.

Ubi consistam

L'artista italiana Marina Sagoma va aconseguir la nacionalitat estatunidenca després de viure a Nova York 22 anys. És quan va començar a gestar aquesta mostra sobre les identitats nacionals a través d'un vídeo, dibuixos de gran format que representen les pàgines del seu nou passaport i unes escultures que juguen amb els colors de la bandera italiana.

→ Chiquita Room. M: Urgell. Fins al 13 de març. Gratis.

Més propostes a timeout.cat/exposicions

NO T'HO PERDIS



Allò era abans, això és ara

Els colors vius i l'estètica urbana de Yago Hortal (1983) l'han convertit en un dels artistes fonamentals de la seva generació. Aquesta és la seva primera retrospectiva.

→ Museu Can Framis. M: Glòries. Fins al 30 de maig.

Vicenç Viaplana

Els llocs de la pintura

22.01—09.05.21

Espais Volart, Barcelona

FUNDACIÓ
VILA CASAS

VINT
ANYS

Menjar i beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/restaurants

La nova carn

Esmoleu els ullals! Fem un tomb per establiments de proteïna d'alta volada i preu assequible. Per Ricard Martín

ELS VALENTS QUE s'aventuren a obrir restaurants tiren cap a les evolucions del tofu i la soja –que n'hi ha de ben bones– i la proteïna animal, selecta i amb comptagotes. Tots? No! Hi ha un grapat de restaurants dissenyats per a carnívors que parteixen de la màxima que, si t'has de fotre un bon tall de tant en tant, te'l fotis gran i bo. Ens recorden que si un porquet no s'hagués entebancat a la foguera, ni jo estaria escrivint això, ni tu llegint-ho.

Bestia Parda

Després d'anys a la Fàbrica Moritz, en Facundo Rodríguez ha obert **Bestia Parda** on hi havia el Final Felix, una capsa de bombons amb aires de *nightclub*. El local és maco fins a dir prou. La cuina també; ara bé, es diu Bestia Parda perquè el menjar “és potent i regalima”, diu. Es noten els anys passats amb en Jordi

Vilà: tot fet des de zero, producte de temporada i elaboracions precises, siguin brasa de carbó o guisat. Un exemple de cada: magret d'ànec a la brasa i peres escalivades, i una cua de bou guisada canònicament i tan saborosa que t'hi llançaries com en un combat de lluita en el fang. Tapes i platassos de segon, i els caps de setmana un seductor apartat d'arrossos a la llenya. → Marquès de Campo Sagrado, 27. M: Paral·lel. 671 80 98 80. 25-35 €.

Chickoa

Recordeu els mals pollastres a l'ast? Indesitjat gimnàs de mandíbules amb pits àrids i blancs; en canvi, menjar a **Chickoa**, rostitseria assessorada per Paco Pérez, és un retorn als sabors daurats de la infantesa. Hi trobareu pollastre empordanès a l'ast de carbó, prèviament marinat i adobat 24 hores en herbes i vins mediterranis. El

Entre Brases

IVAN GIMÉNEZ

resultat és tan tendre, sucós i saborós que acabes escurant els cartilags del mig pollastre que t'has cruspit. Plaers bàsics que et desarmen: les patates al caliu en format patata brava o un entrepà de pollastre a l'ast.

→ Borrell, 85. M: Sant Antoni. 20 €.
chickoa.com

Entre Brases

Quan menges de carta a **Entre Brases**, tries d'una petita carnisseria que hi ha a l'entrada quin tall vols. “No enganyem els clients, veuen quin color té la carn i li tallem davant seu”, explica la Berta Ferré. L'altre soci és el

cuiner Oriol Peidró, amb deu anys de mili en cases de tota mena, de Tickets a Mariscco. “Vull que la gent hi trobi els talls clàssics, però també coses originals”, explica. La brasa de carbó aporta sabor i riquesa al tall més sumptuós (el famós ull de costella o *ribeye*) fins a un humil pedrer de xai a la brasa. El menú de migdia és d'una qualitat-preu inaudita: primers de cullera, com una bona sopa de ceba, i segons de talls de la carta, com un *onglet* de bou sucós i tendre. Amb copa de vi i postres casolanes: 12,90 euros!

→ Aribau, 186. M: Diagonal. 30-35 €.
entrebrases.com

Maison Carne “és una aposta radical que vol maximitzar la corba del plaer”

Maison Carne

Maison Carne, sucursal barcelonina d'una petita cadena francesa, té un únic plat: una mitjana de quilo de vaca vella –frisona italiana, les que fan les rodes de parmesà– que t'arriba a taula amb patates fregides, amanida i una degustació de paté artesà de Cabanes (França). Per 29 euros! “És una aposta radical que vol maximitzar la corba del plaer”, m'explica l'encarregat. La carn, feta al Jospet de brasa, és deliciosa. La deixes reposar en una petita graella a taula, per ajustar la cocció, i pots fer el troglodita amb el company desballestant i torrant

greix i cartílags fins que només quedí l'os. El vi, rebò, va a un euro la copa: cada marca de centímetre d'una ampolla mida Magnum.

→ Mallorca, 204. FGC: Provença. 93 460 97 45. 30-35 €.

Parking Sótano

El tercer Parking Pizza amaga una sorpresa: a la planta baixa –on hi hagué el Celerí– hi crema **Parking Sótano**, “un bar d'entrecots més que un restaurant”, matisa un dels socis, en Marcos Armenteras. El local enlluerna: disseny brillant per a un plaer bàsic. En un soterrani amb un terç de celobert i un ídem de cuina integrada en el

menjador, un foc d'alzina braseja l'loim baix de vedella, que et porten a taula al punt desitjat. Només un principal: 500 grams d'entrecot de primera, per a dues persones, bet net i filetejat, per 35 euros. La resta són guarnicions amb aires de bistrot simples i exquisides: gratinat de patata i gruyère, amanida i salses que són per sucari-hi... carn. No fan reserves. ■

→ Pge. de Marimon, 5. M: Diagonal. 30-35 €. parkingpizza.com

Més àpats carnívors a timeout.cat/millor-carn



Maison Carne

IWAN GIMÉNEZ



Parking Sótano

MARC ANDREU



PREN-NE NOTA

Què passa, matxa?

No cal triar entre te o cafè, però a Matcha Gracias enriqueix els esmorzars i la ment



FOTOS: MARC ANDREU

EL CAFÈ D'ESPECIALITAT s'ha incrustat en l'imaginari popular, però el te matxa –tot i la innegable qualitat de la beguda de moda– segueix essent un desconegut per a la majoria de la gent que vol una cosa bona per tirar endavant amb l'esmorzar i el dia. Matcha Gracias trenca l'aprensió a demanar el got verd de la cafeteria fina: aquest selecte bar és el primer de Barcelona dedicat de manera exclusiva al beuratge intens i verd.

Els seus propietaris són una parella de dissenyadors de Moscú, en Gorge i la Dària.

Directe de Kyoto

“A Rússia la cultura del te és nul·la, però en un viatge al Japó ens vam enamorar d'aquesta beguda. I d'aquí ve el voler explicar a la gent que l'univers del matxa és igual de ric i de variat que el del cafè”, explica ell. Què diferencia la seva tassa verda de la d'altres cafeteries? “Només fem servir fulles d'alta qualitat: les joves del capdamunt de la planta, que tenen més nutrients. I venen d'una plantació de Kyoto, en tenim la importació en exclusiva”, assegura. *Matxa* vol dir te en pols, literalment.

Estimulació relaxant

La manera ideal d'apreciar-ne els matisos és beure-se'l barrejat amb aigua filtrada a uns 80°C. La Dària m'ensenya la batedora amb què barreja la pols: un artefacte de bambú amb 120 varetes.

“En té el doble d'una batedora normal. Com més varetes, més s'obre el sabor del te i més bé

s'absorbeixen les propietats dels nutrients”, diu. “Els beneficis per a la salut són múltiples, però a mi m'interessa sobretot el seu deliciós sabor umami, d'intensa dolçor herbàcia”. En Gorge m'assenyala un altre avantatge molt interessant: “La pujada de cafeïna que et dona el matxa és diferent de la del cafè. Dura molta més estona i no té aquell component de nerviosisme i maldecap que et pot provocar una tassa molt carregada, perquè porta, a més de cafeïna, L-teanina, que és un relaxant”. Perquè, per si no ho sabíeu, la cafeïna i la teïna són la mateixa substància.

Rosquilles verdes!

A Matcha Gracias hi trobareu matxa en diverses elaboracions –el primer cop, és recomanable el *matxa latte*– i brioixeria amb el te verd en pols que elaboren ells mateixos. Com un deliciós *dònut* de matxa amb llavors de canem i xocolata blanca, i un pastís de creps amb matxa, crema de *ricotta* i melmelada d'albercoc. El lloc és confortable i obert: si us heu d'esperar a fora, des d'un banc podeu gaudir del ritual de preparació. ■ R.M.

→ Gran Via, 488. M: Urgell. matchagracias.com



BUFET LLIURE

Menjar 'fast food' vegà no vol dir patir...
I tampoc que t'aprimis!



↑ Green&Burger by Biocenter

Amb l'aval dels 40 anys de la casa mare, aquesta hamburgueseria vegana gourmet proposa receptes saludables i hedonistes. Com la de moniato i llenties amb salsa d'alfàbrega i quètxup casolà.

→ Plaça Sagrada Família, 3. M: Sagrada Família. 93 750 37 54



↑ Vegan Junk Food Bar

La proteïna animal no ha de tenir el monopoli del menjar escombraries. Se us hi embussaran les artèries de plaer, però amb un xic menys de culpabilitat de l'habitual: aquí tot és sostenible i residu zero.

→ De la Nau, 1. M: Jaume I. veganjunkfoodbar.com



↑ Bang Bang Burritos

Fan entrar cuina i salses casolanes fetes *in situ* en un subgènere amb tanta mala fama com el tex-mex. El burrito Veggieicious és una delícia esclatant d'Heura amb pico de gallo, frijoles i verdures.

→ Diagonal, 208 (CC Glòries). M: Glòries. bangbangburritos.es

Més teca a timeout.cat/restaurants

FINA MIRALLES

SOC TOTES LES QUE HE SIGUT

EXPOSICIÓ FINS AL 05.04.2021

MAC BA

#FinaMiralles
macba.cat

Relatges. Relatges de la vida de Fina Miralles, una artista que ha deixat una empremta profunda a l'art contemporani català i a l'art internacional. L'exposició està ubicada al primer de 1975 a Sabadell, el 2013 a l'Espai MACBA i el 2014 a l'Espai MACBA de Barcelona. La seva obra està guardonada amb el Premi Nacional d'Art.

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

Una de les proves de 'Destiny'

Barcelona està en joc

'Escape rooms' exteriors i rutes guiades diferents per conèixer nous aspectes de Barcelona des d'un punt de vista lúdic. L'Erica Aspas no (s'ho) vol perdre

TOT ÉS UNA mica contradictori. Ara que hem de fer bondat i quedar-nos a casa, sembla que les activitats a l'aire lliure són les més segures, per això és lògic que certes iniciatives s'hagin reinventat per aguantar el cop. Un exemple són les sales d'*escape room* que, tot i que es reivindiquen com a segures, ja que jugues amb la teva bombolla, han patit la trompada.

Visionaris

El 2017, quan sortien sales d'*escape room* de sota les pedres, en Sergio Sanz ja tenia el seu local aparaulat, però la intuïció el va fer buscar la diferència i no la va trobar en la temàtica del joc, sinó allà on es jugaria: a l'aire lliure. Així naixia *Destiny* (roomboescape.es), el primer *escape room* exterior de Barcelona, encara en marxa i amb bona salut, i que va marcar

un camí. "Al principi la gent no entenia el concepte, vam haver d'ensenyar què era i trencar barreres. Ara ja és més normal", ens explica en Sergio.

El punt de trobada és la plaça d'Espanya, als voltants del centre comercial Las Arenas, i la temàtica demostra el bon olfacte del seu creador. Ens situem l'any 2025, on un virus posa en perill la humanitat. Com que no són capaços de trobar la cura, es crea el Projecte Destiny a través del

qual es contacta amb el passat (el nostre present) per evitar la pandèmia. Ja sabeu quina és la vostra important missió.

En els *escape rooms* clàssics hi ha un *game master* que dona pistes i vigila el bon compliment del joc; aquí passa el mateix, però mai el veureu. El *game master* no es presenta, però l'haureu de trobar. "Quan la gent vol jugar a un *escape room*, crec que la gràcia no és tancar-te en un lloc, el que és important són els enigmes, les proves, i això ho pots fer a l'exterior. En aquest joc no has de passar de sala en sala, saps on comences però no on acabaràs, i això no t'ho pot donar un *escape interior*", assegura en Sergio.

Un laberint al Gòtic

A Lock-Clock també han diversificat el negoci creant *escape rooms* imprimibles per jugar a casa i una versió exterior,

El 2017 es va crear 'Destiny', el primer 'escape room' exterior de Barcelona



Una ruta d'Explorins'

Trobaràs més jocs a timeout.cat/escape-room

El laberinto del tiempo (lock-clock.com), que feia un parell d'anys que tenien en procés, però que la pandèmia va accelerar. En aquest cas jugareu pels carrers del Gòtic –dura unes dues hores i caminareu un quilòmetre i mig, aproximadament– per trobar la peça d'un rellotge que s'ha aturat i que és vital perquè la humanitat no desaparegui. Aquí el *game master* es comunicarà via Telegram per resoldre dubtes i validar les proves, “és una manera de saber que els participants van pel bon camí i no es perden”, ens diu l'Anastàsia, de Lock-Clock.

Participant i creador

Explorins (explorins.com) és una proposta diferent. Es denominen “plataforma d'entreteniment i mitjà de comunicació interactiu que treballa amb comerços locals i crea projectes amb responsabilitat social per revitalitzar zones de la ciutat”. Ara mateix, en la seva aplicació trobareu més de 90 rutes interactives en diferents idiomes i temàtiques, amb el mòbil com a guia per conèixer el que tens al teu voltant i amb l'*storytelling* –la narrativa– com a punt fort. Per exemple, a la ruta *Salvem el Poblenou*, la Charlotte, que ve del futur, ens explica la història del barri a través de mini jocs, reptes i preguntes que haureu de respondre correctament per avançar fins a la parada següent.

La gràcia d'Explorins és que, a més de gaudir de la ruta, l'usuari també en pot ser creador. Pots fer un recorregut i compartir-lo



amb tothom –amb cribratge de qualitat previ d'Explorins–, gratuïtament o no. ■



Participants del joc 'El laberinto del tiempo'



1

LAURA GUERRERO



2

1 Parc de les Glòries

Amb el nou parc de les Glòries, Barcelona va guanyar més de 20.000 m² de verd. Tot i que està en una primera fase, és un espai ben distribuït en la Gran Clariana –una hectàrea de gespa–, pistes esportives i taules de ping-pong, zona de passeig, àrea per a gossos i un gran espai lúdic per a la canalla que, quan es va estrenar, va ser tota una revolució: grans tobogans per on també volen lliscar els adults, zones toves, cordes per enfilarse, rodes giratòries, tubs per on ficar-se, esferes per saltar i espai per córrer!

→ Plaça de les Glòries. M: Glòries.

2 Plaça de Sant Miquel

Costa reconèixer aquesta plaça. Ha passat de ser un tros gris de ciutat a pacificar-se i omplir-se de color, vegetació, bancs i una zona de joc infantil perquè els veïns i les veïnes del barri Gòtic i la resta de barcelonins puguin gaudir d'aquest espai de manera segura. El projecte, de l'arquitecte Pere Cabrera, forma part del Pla de barris del Raval Sud i el Gòtic Sud, i ha estat una reivindicació del barri des de fa molts anys. La canalla hi trobarà un sorral, tobogans, escales de fusta i pistes amb desnivells per enfilarse-hi i córrer.

→ Plaça de Sant Miquel. M: Jaume I.

TOP 5

Lúdic, verd i lliure

Cinc parcs, places, jardins i interiors d'illa que ofereixen un espai de joc infantil i altres zones d'esbarjo i relax per a grans i petits



4

HELENA MOREIRA



5

SHUTTERSTOCK



3

3 Parc de la Pegaso

La transformació d'aquest parc de Sant Andreu es va incloure al Pla de joc en l'espai públic de l'Ajuntament, que també va actuar al Parc Central de Nou Barris i als Jardins de la Indústria, per facilitar una estona de joc més estimulante a l'aire lliure. A la Pegaso, el centre del parc és un pop metàl·lic enorme que, malgrat alguns problemes al principi, ha modernitzat l'espai. Els tentacles són tobogans, al cap hi ha cordes i passarel·les i també hi trobem zones de joc segons les edats, totes relacionades amb l'imaginari marí.

→ Parc de la Pegaso. M: Fabra i Puig.

4 Antic cinema Niza

El desembre passat, l'Eixample va estrenar dos interiors d'illa on abans hi havia cinemes. Un d'aquests espais és a la Sagrada Família, allà on hi havia l'antic cinema Niza. L'actuació es va fer després d'un procés de participació veïnal i s'ha preservat la memòria de la sala, a més de construir un espai lúdic per a la canalla amb zona tova, gronxadors, tobogans i jocs de simulació i per aprendre les hores. També s'hi han instal·lat bancs i vegetació, tot plegat amb vistes a la basílica de la Sagrada Família.

→ Plaça Sagrada Família, 12. M: Sagrada Família.

5 Parc del Castell de l'Oreneta

El Tren de l'Oreneta –un tren a escala i de vapor que fa recorreguts pel parc– és el gran reclam d'aquest frondós parc de Sarrià-Sant Gervasi, però la situació actual ha obligat a tancar-lo temporalment. Que això no us faci dubtar a l'hora de fer-hi la visita, perquè us podrieu perdre un passeig pel bosc sense sortir de la ciutat, amb arbres catalogats i centenaris, restes del castell i els jardins –una font ornamental del 1863!–, espais per descansar i una zona de joc per a la canalla on no hi falta cap detall. ■ Erica Aspas

→ Montevideo, 45. FGC: Reina Elisenda.

Amb la canalla

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

Noves lectures

LES EDITORIALS HAN desembolicat la capsa de les novetats i us fem una tria amb títols per a primers lectors, petits de 3 a 5 anys i adolescents a partir de 9. Per al públic juvenil teniu *Intercanvi amb un anglès*, de Christine Nöstlinger, que L'Altra Tribu publicarà el 17 de febrer, i en què un innocent intercanvi de llengües revoluciona la família de l'Ewald.

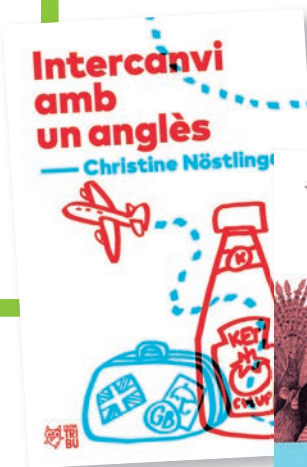
Juan Gómez-Jurado, pare de best-sellers com *Reina roja*, publica amb la psicòloga infantil Bárbara Montes el seu primer títol juvenil, *Amanda Black. Una herència perillosa* (B de Blok, surt l'11 de febrer) amb un gran misteri per resoldre.

Pels petits d'entre 3 i 5 anys, hi ha títols simpàtics i amb missatge. *Mamo* (Estrella Polar) no és un nom propi, és l'abreviatura de Madrastra Molona. Amb aquest

llibre, l'Alejandra Castelló i la Babeth Ripoll visibilitzen la diversitat de famílies d'avui dia. També parla sobre la família i de trencar rols establerts *Els ossos de l'aire* (Blackie Little), d'Arnold Lobel. I què faríeu si dos porquets us volguessin jutjar per tota la carn que us heu menjat? Això li

passa al Romà, el protagonista de *Vegetarià?* (Libros del Zorro Rojo), de Julien Baer.

Per als més menuts teniu *La banyera* (Takataka), de Lisa Biggi, considerat un dels millors títols del 2020 per la New York Public Library. Us anirà genial si l'hora del bany és una odissea! ■ E. A.



BARCELONA

PORT VELL

FINS AL

28

FEBRER

VENDA D'ENTRADES
A LES TAQUILLES I A LA WEB

WWW.CIRCORALUY.COM

@circoraluy

Viatges

Coordina Noelia Santos
timeout.es/viatges

Per seguir la pista

Qui sap si esquiarem o no. En qualsevol cas, apuntem aquests pobles amb encant a tocar de l'estació. Per *Noelia Santos*

Benasc (Osca)

L'històric poble d'alta muntanya que dona nom a una vall del Pirineu és un lloc que, tot i les hordes de turistes que cada any pugen fins als 1.500 metres d'altitud per lliscar per les seves pistes, manté el centre històric al marge de la modernitat. Construccions romàniques, arcades gòtiques, restes renaixentistes, escuts heràldics, casalots senyorials (Casa Faure) i palauets nobiliaris (com el dels comtes de Ribagorça) treuen el cap a cada pas que fem pels carrers empedrats d'aquesta vila típica pirinenca.

→ A 7,5 km de l'estació Aramón Cerler.

Arties (Lleida)

Una carretera en ziga-zaga condueix fins a la Vall d'Aran, paradís perdut al racó que forma Lleida en la frontera amb França i Aragó. Ha estat l'aïllament geogràfic el que l'ha dotat des de

sempre d'una identitat cultural singular en què el romànic té molta presència. A menys de deu minuts de Vielha, Arties és indispensable per apropar-se a aquest passat. Una visita? L'església de Santa Maria, amb un altar en què es conserven pintures murals dels segles XII al XVIII.

→ A 7 km de l'estació Baqueira-Beret.

Monachil (Granada)

No és que estigui a prop de Sierra Nevada, és que l'estació està dins del seu terme municipal. I no és de l'únic que pot presumir aquest poble muntanyenc de carrers en pendent i traçats irregulars a la vora del riu Monachil. La proximitat, d'una banda, al centre històric de Granada i, de l'altra, a la costa, permet (quan el temps acompanya) esmorzar a la platja de Motril i sopar a l'Albaicín amb vistes a l'Alhambra. Més? El seu entorn natural és un paradís per



Benasc



Monachil

als senderistes: busqueu la ruta de les sèquies, el pont penjant d'Els Cahorros, la cova dels coloms...

→ Dins de l'estació de Sierra Nevada.

Varètja (Pirineu francès)

Hi ha pobles que semblen tocats per una vareta màgica, capaços de brillar en qualsevol època de l'any. Com Varètja (en francès Barèges), als peus del Tourmalet. Fins aquí arriben amants del ciclisme d'alta muntanya, apassionats dels banys termals (les seves aigües sulfuroses el converteixen en la capital pirinenca del termalisme)

i fanàtics de l'observació astronòmica (Pic du Midi està a un pas de la ruta senderista). Un menú més que generós per als sibarites de la natura.

→ Accés directe a l'estació Grand Tourmalet.

Manteigas (Portugal)

Benvinguts a la Serra da Estrela, no només el punt més alt del Portugal continental sinó un enclavament encara remot per a molts viatgers. Aquí s'amaga l'única estació d'esquí portuguesa, al pic de la Torre (les seves estacions radar són

Serra da Estrela



**L'entorn
natural de
Monachil
és un
paradís
per als
senderistes**

protagonistes de molts *selfies*), i Manteigas, la regió més rural i antiga de la serralada. Aquí conviuen tradició i disseny: és el bressol de la indústria del *burel*, un teixit típic de llana (semblant al feltre i de colors molt vius) amb què es confeccionen mantes. Que si les venen a Lisboa? Sí, però en pagareu molt més.

→ A 22 km de l'estació Vodafone Serra da Estrela.

Més aventures a
[timeout.cat/escapades](https://www.timeout.cat/escapades)

Nova exposició Del 14/12/20 - 14/3/21 mestres d'aixa de butxaca



mmb MUSEU MARÍTIM DE
BARCELONA

Time In

Coordina Borja Duñó
timeout.cat/time-in

Més sèries imperdibles a
timeout.cat/series

Emoció i rialles

De la primera línia de la pandèmia als fantasmes de la BBC, passant per divorcis i l'erotisme d'Anaïs Nin. Per *Serielizados*



1 Vitals

La primera producció en català d'HBO Espanya és un viatge emotiu a la vida del personal sanitari i dels pacients que van patir la primera estocada de la pandèmia. Tres capítols dirigits per Fèlix Colomer i produïts per El Terrat centrats en cinc testimonis i en com va colpejar la crisi sanitària l'Hospital Parc Taulí de Sabadell. Una sèrie que ens emocionarà i ens farà creure amb més força en l'espècie humana.

→ Estrena el 7 de febrer a HBO.

2 Little birds

Les sèries de Starzplay venen de gust. No és publi, és que quan les coses es fan bé cal dir-ho. La llista és potent: *The act*, *Ramy*, *Des, Gangs of London*, *Normal people*... estan seleccionant molt bé les seves estrenes fugint de la quantitat i abraçant la qualitat. Ara arriba el torn de *Little birds*, la sèrie basada en els relats eròtics d'Anaïs Nin i protagonitzada per Juno Temple. Doncs això, quines ganes.

→ Estrena el 14 de febrer a Starzplay.

3 Fantasmas (Ghosts)

Si alguna cosa ens ajuda a sobreviure és fer unes rialles de tant en tant. I amb *Ghosts* ho fareu si us deixeu portar. És una comèdia sapastra de la BBC que se'n fot de les sèries de misteri, fantasmes i cases encantades. Una bona astracanada que t'arregla un dia de merda. Dels creadors de *Horrible stories* i *Yonderland*, *Ghosts* ja ha estat renovada per a una tercera temporada, però racioneu-la o us explotarà el cap.

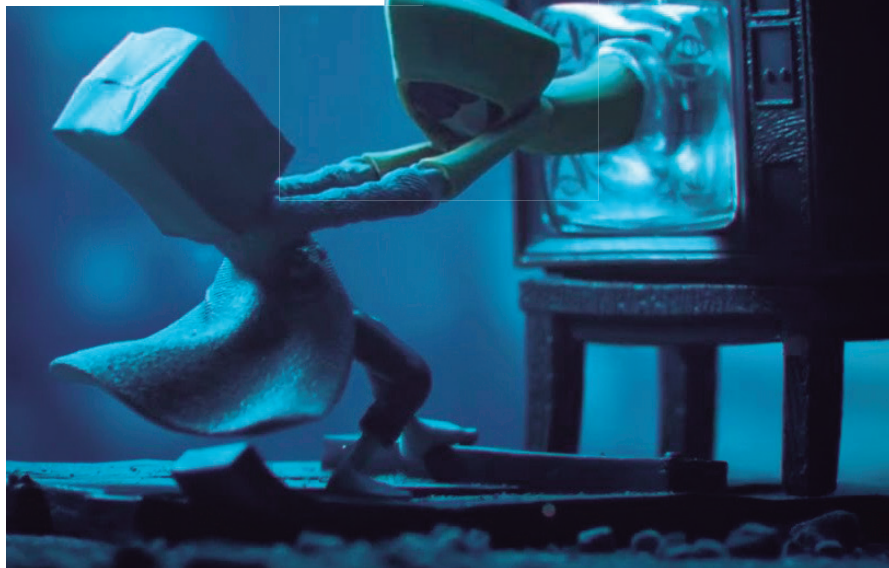
→ Estrena el 26 de febrer a Movistar+.

4 The split (T2)

Nostàlgics d'Ally McBeal i esperant la nova temporada de *Better call Saul*? *The split* és la vostra nova dosi. La sèrie britànica, que va arribar el 2020 a Filmin, se centra en una família d'advocades especialistes en divorcis. Un drama judicial amb dones alfa de primer nivell en un món ple de taurons i mala gent. I persi si no n'hi hagués prou, la signa Abi Morgan, creadora de *The hour* i guionista de pel·lis com *Shame*.

→ Estrena (T2) el 9 de febrer a Filmin.

ALTRES PANTALLES



Els dominis de l'home del sac

EL 2017, TARSIER Studios va seduir-nos i aterrir-nos alhora amb *Little nightmares*, una aventura de trencaclosques, plataformes i suspens inspirada en els malsons infantils. Aquella petita joia ens ficava dins l'impermeable groc de la Six, una nena que, amb l'únic ajut d'un encenedor per il·luminar el camí, s'endinsava en les profunditats llòbregues d'una presó subaquàtica en què uns grans monstres, malvats i grotescos, retenien, engarjolats, altres infants.

En la segona part d'aquell relat d'horror, encarnarem Mono, un nen que intentarà rescatar Six d'un destí terrible. Plegats, descobriran un món deformat per l'influx de les transmissions sinistres d'una estranya torre de telecomunicacions. El viatge de Mono i Six, incert i ple de perills, els durà a enfrontar-se a tot un elenc d'ogres i altres éssers aberrants. ■ **Joan-Albert Ros**
→ *Little nightmares 2*. Windows, Nintendo Switch, PlayStation 4, Xbox One.

EN STREAMING

Animac 2021

Del 25 de febrer al 7 de març, la Mostra Internacional de Cinema d'Animació de Catalunya celebra 25 anys amb un viatge pel passat, present i futur del gènere, amb activitats presencials a Lleida i també en línia, a través de Filmin, YouTube, Instagram i del seu web.
→ animac.cat

Els Vespres d'Hivern

La sisena edició del cicle de concerts Els Vespres d'Hivern de la Universitat de Barcelona (amb Lu Rois el 4 de febrer i Anna Andreu el 18 de febrer) es podrà seguir de manera presencial al Paraninfo de la UB i, alhora, de manera virtual. Cal inscriure-s'hi prèviament.
→ ub.edu/vespres



**3 APPS
GRATUÏTES
AL PALMELL
DE LA MÀ**



↑ Remini Màxima nitidesa

Aquesta app millora fotos a través de la comparació de la informació de les fotografies borroses amb un banc d'imatges d'alta definició al núvol.

→ [BigWinePot](#) (Android, iOS)



↑ Vlogit Video fàcil

Una eina d'edició de vídeo compacta, d'ús fàcil i àgil que permet l'addició d'efectes, la creació de miniatures i la publicació directa.

→ [Wondershare](#) (Android, iOS)



↑ Feed Preview Per a instagramers

Ens permet reorganitzar les instantànies dins el nostre perfil d'IG, afegir-hi nous filtres i alterar la disposició de fotografies i vídeos en un carrusel.

→ [BerthX](#) (Android, iOS)

Llibres

Coordina Andreu Gomila
timeout.cat/llibres

Sífilis, dones i mar

NIKOS KAVADIAS És un d'aquests autors excepcionals que ha produït el segle XX. Ben lluny dels cenacles literaris, va compondre una obra singular, exquisida i alhora popular. Telegrafista, va viure embarcat bona part de la seva vida, durant la qual va publicar només *Guàrdia*, una ficció on ens col·loca dins el vapor grec *Piteas* durant una setmana de navegació des de l'estret de Malacca (entre Malàisia i Sumatra) fins al port xinès de Shantou per explicar-nos la vida a bord, normalment de nit, mentre bona part de la tripulació dorm i alguns mariners fan guàrdia. Nits de boira, cafè, whisky i converses que rememoren les existències dels estadants per mig món, d'Austràlia a Barcelona, de Buenos Aires a Colombo.

L'autor grec barreja de manera magistral el present amb el passat, el to portentosament líric de molts passatges narratius amb la grolleria dels diàlegs a bord. La primera persona del singular que vola amunt i el narrador que fa una repassada panoràmica i

s'atura en allò que l'encurioseix. No hi ha ni un bri d'idealització en tot allò que ens explica Kavadias. No és llibre d'aventures. Ni en Diamandís és Huckleberry Finn, ni en Geràssimos és D'Artagnan. La sífilis ("tots en tenen") els turmenta, les prostitutes dels

ports els fan parar bojós, les famílies els detesten, enyoren les mares, l'alcohol els tiranitzava i saben que no poden estar més d'una setmana en terra ferma. Són servidors del mar. Quin gran llibre, aquest. Hi ha tanta veritat que fa por. ■ Andreu Gomila



GUÀRDIA
Nikos Kavadias
→ Trad. de Jaume Almirall
Almirall. Club Editor.
288 pàgs. 21,95 €.

MÉS LECTURES

Tres imprescindibles a la tauleta de nit



↑ Los buenos vecinos

Onze relats íntims amb un punt tèrbol i inquietant que et fan aguantar l'alè fins que la narradora posa fi a la història, sempre de manera magistral. Grans personatges i situacions que recorden Tess Gallagher.

→ Clara Pastor. Acantilado. 176 pàgs. 14 €



↑ Ruta d'escapada

Una novel·la que ens explica qui va ser Otto Wächter, un jerarca nazi que va intentar passar desapercebut després de la Segona Guerra Mundial. Sands l'esbudella i, amb material real, reconstrueix la seva història.

→ Philippe Sands. Llibres Anagrama. 560 pàgs. 23,90 €.



↑ No escriuré la teva història

Un viatge a uns Estats Units de western per descobrir tres generacions d'una família catalana, els Pont, l'últim supervivent de la qual, en Dylan, ha de traçar-ne el recorregut per superar un accident.

→ Laia Fàbregas. Empúries. 280 pàgs. 17,90 €.

ELS ENVASOS
DE PLÀSTIC,
ELS BRICS
I LES LLAUNES
QUE LLENCE AL GRIS,
NO VAN AL GRIS.

→ VAN AL GROC



Envasos
de plàstic



Brics



Llaunes



Safates
de porexpan



Ciudadania, empreses, institucions.
Reciclem bé. Separem bé.

L'AUDITORI BARCELONA

TEMPORADA 20/21

1R MOVIMENT:
LA CREACIÓ

TROBA'T
AMB LA MÚSICA

PROGRAMACIÓ D'HIVERN

TOTS ELS CONCERTS
A AUDITORI.CAT



L'AUDITORI ÉS UN CONSORCI DE

